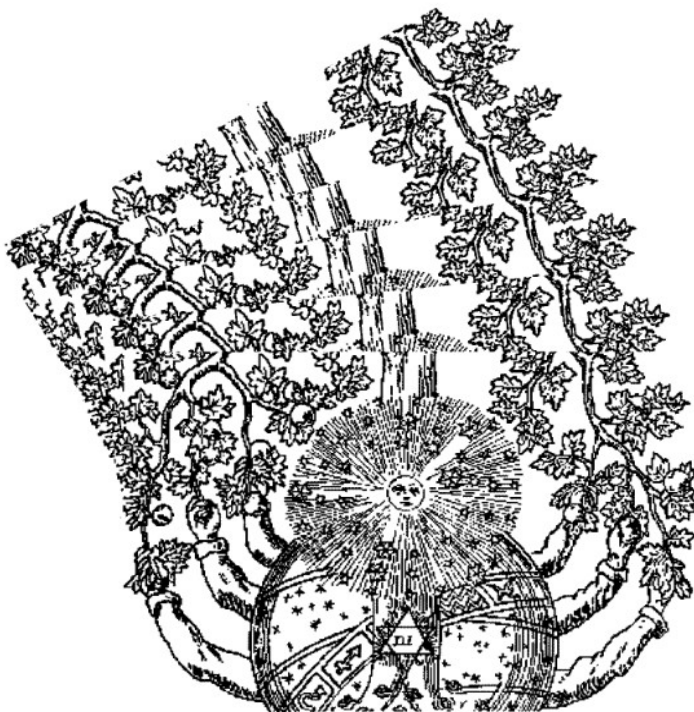

TIQQUN 1
Organe conscient du Parti Imaginaire
Exercices de Métaphysique Critique

TIQQUN 1

Συνειδητό όργανο του φανταστικού κόμματος

Ασκήσεις Κριτικής Μεταφυσικής

Τι είναι η Κριτική Μεταφυσική;

Τι είναι η Κριτική Μεταφυσική;

Τίτλος πρωτοτύπου: **Qu'est-ce que la métaphysique critique?**

Συγγραφέας: **Tiqqun**

Απόδοση στα ελληνικά:
μεταφραστική ομάδα wormhole,
ένα μεταφραστικό εγχείρημα
που γεφυρώνει τον αναγνώστη
με διάσπαρτα κείμενα ανά τον κόσμο.

Θεωρούμε πώς η ανταλλαγή γνώσης και εμπειριών
δεν θα πρέπει να υφίστανται ως μορφή εμπορεύματος.
Γι' αυτό πήραμε την απόφαση, με ότι μέσο διαθέτουμε,
να παρέχουμε ανοιχτή πρόσβαση σε βιβλία,
κείμενα, άρθρα, δοκίμια, κυρίως ξενόγλωσσα,
σε αυτούς που δεν μπορούν να έχουν,
λόγω οικονομικής δυσπραγίας
ή/και που δεν γνωρίζουν καλά μία ξένη γλώσσα.

Μία μορφή αλληλεγγύης, αν θέλετε,
για την προσέγγιση στην παραγωγή γνώσης,
μέσα από διαδικασίες αυτομόρφωσης αλλά και
υποδείξεις υλικού για μεταφράσεις τις οποίες
μπορείτε να στείλετε στο: wormhole_txt (at) riseup (dot) net

Ιούνιος, 2021

*Δεν υπήρχε πια πραγματικότητα, παρά μόνο η καρικατούρα της.
GOTTFRIED BEN*

*Μιλήσαμε επίσης για το σύμπαν, τη δημιουργία του και τη
μελλοντική καταστροφή του. CHARLES BAUDELAIRE*

Δεν μας διαφεύγει ότι "η "μεταφυσική" - όπως και η "αφηρημένη", ακόμη και η "σκέψη" - έχει γίνει μια λέξη από την οποία όλοι φεύγουν λίγο-πολύ σαν από πανούκλα" (Χέγκελ). Και σίγουρα με μια συγκίνηση κακής ηδονής και την ανησυχητική βεβαιότητα ότι πηγαίνουμε κατευθείαν στην πληγή, φέρνουμε πίσω στο κέντρο της αυτό που η θριαμβευτική επιπολαιότητα της εποχής νόμιζε ότι είχε για πάντα καταπιέσει στην περιφέρεια της.

Με αυτή τη χειρονομία, έχουμε επίσης το θράσος να ισχυριζόμαστε ότι δεν υποκύπτουμε σε κάποια εκλεπτυσμένη ιδιοτροπία, αλλά σε μια επιτακτική αναγκαιότητα, εγγεγραμμένη στην ίδια την ιστορία.

Η Κριτική Μεταφυσική δεν είναι απλώς άλλη μια φλυαρία για την πορεία του κόσμου, ούτε η πιο πρόσφατη εικασία που βγήκε από τα κρανία κάποιας συγκεκριμένης νοημοσύνης. Είναι ό,τι πιο αληθινό περιέχει η εποχή μας.

Η Κριτική Μεταφυσική βρίσκεται σε κάθε κύτταρο.

Όσο κι αν διαμαρτυρόμαστε γι' αυτό το θέμα, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι θα γίνουν προσπάθειες με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να μας το αποδώσουν, με την πρόθεση να αποκρύψουν αυτό το δηλητηριώδες γεγονός: ότι υπήρχε ήδη πολύ πριν διατυπωθεί, ότι υπήρχε ακόμη και παντού, στην κατάσταση της έλλειψης μέσα στον πόνο, της άρνησης μέσα στη διασκέδαση, του κινήτρου μέσα στην κατανάλωση ή της απόδειξης μέσα στην αγωνία.

Ανήκει στην άθλια δειλία, στην αθεράπευτη ισοπέδωση, στην αποκρουστική ασημαντότητα αυτών των λεγόμενων "σύγχρονων" καιρών να έχουν κάνει τη μεταφυσική τον ελεύθερο χρόνο μερικών ακαδημαϊκών με ψεύτικα κολάρα και να την έχουν ευνουχίσει στη μόνη δραστηριότητα που ταιριάζει σε αυτό το είδος εντόμων: την πλατωνική κάτω γνάθο. Από αυτή και μόνο την άποψη, ότι δεν μπορεί να αναχθεί στην εννοιολογική της έκφραση, η Κριτική Μεταφυσική είναι η εμπειρία που αρνείται ριζικά την ακατάλληλη "νεωτερικότητα" και καμαρώνει κάθε μέρα λίγο περισσότερο, με τα μάτια ανοιχτά στην υπερβολή της καταστροφής.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ: "Όταν το ψεύτικο γίνεται αληθινό, το ίδιο το αληθινό δεν είναι παρά μια οφθαλμαπάτη. Όταν η ανυπαρξία γίνεται πραγματικότητα, η πραγματικότητα με τη σειρά της ανατρέπεται στην ανυπαρξία". (Επιγραφές που εμφανίζονται εκατέρωθεν της εισόδου στο "Βασίλειο του Ονείρου και της Απέραντης Ψευδαισθήσης" από το Όνειρο του Κόκκινου Περιπτέρου).

Ο δυτικός πολιτισμός ζει με πίστωση.

Πίστευε ότι θα μπορούσε να διαρκέσει για πάντα χωρίς ποτέ να πληρώσει τις εκκρεμότητες των ψεμάτων του. Αλλά τώρα ασφυκτιά κάτω από το συντριπτικό βάρος του θανάτου του. Έτσι, προτού περάσουμε σε πιο ουσιαστικές σκέψεις, πρέπει να ξεκινήσουμε κάνοντας χώρο και απαλλάσσοντας αυτόν τον κόσμο από κάποιες από τις ψευδαισθήσεις του, όπως, για παράδειγμα, ότι η νεωτερικότητα, ως τέτοια, θα υπήρχε.

Δεν είναι πρόθεσή μας να σταθούμε στα αδιαμφισβήτητα γεγονότα.

Το γεγονός ότι ο ίδιος ο όρος "νεωτερικότητα" στις μέρες μας γενικά δεν προκαλεί παρά βαριεστημένη ειρωνεία, ότι και αν έχουν να πουν γι' αυτόν οι προοδευτικοί χαφιέδες, ας φανεί επιτέλους αυτό που ποτέ δεν έπαψε να είναι:

το λεκτικό φετίχ με το οποίο η δεισιδαιμονία των μπάσταρδων και των απλοϊκών περιβάλλει την προοδευτική προσχώρηση των σχέσεων της αγοράς στην κοινωνική ηγεμονία από τη λεγόμενη "Αναγέννηση" και μετά, και αυτό σύμφωνα με συμφέροντα που εξηγούμε πάρα πολύ

καλά, δεν αξίζει σχεδόν καθόλου εξήγηση. Αυτό που διακυβεύεται εδώ είναι μια χυδαία περίπτωση εθιμοτυπικού τεχνάσματος, τη διαλεύκανση του οποίου αφήνουμε στους εξάρχοντες του μελλοντικού ιστορικού.

Η περίπτωσή μας είναι πολύ πιο σοβαρή. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι, όπως ακριβώς οι σχέσεις της αγοράς δεν υπήρξαν ποτέ ως σχέσεις της αγοράς, αλλά μόνο ως σχέσεις μεταξύ ανθρώπων μεταμφιεσμένες σε σχέσεις μεταξύ πραγμάτων, έτσι και αυτό που λέγεται, πιστεύεται ή θεωρείται "σύγχρονο" δεν υπήρξε ποτέ ως σύγχρονο.

Η ουσία της οικονομίας, αυτό το διαφανές ψευδώνυμο με το οποίο η νεωτερικότητα της αγοράς προσπαθεί τακτικά να πλασάρεται ως μια αιωνιότητα αποδείξεων, δεν είναι καθόλου οικονομικό- και στην πραγματικότητα, το θεμέλιό της, που χρησιμεύει επίσης ως πρόγραμμά της, δηλώνεται με αυτούς τους απότομους όρους: ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗΣ, δηλαδή του γεγονότος ότι για τον άνθρωπο η υπερβατικότητα είναι η αποτελεσματική αιτία της εμμένειας, ή, με άλλα λόγια, του γεγονότος ότι ο κόσμος, γι' αυτόν, έχει νόημα.

Το υπεραισθητό εμφανίζεται στο αισθητό. Αυτό το ωραίο σχέδιο περιέχεται εξ ολοκλήρου στην ανώμαλη αλλά αποτελεσματική ψευδαίσθηση ότι θα ήταν δυνατός ένας πλήρης διαχωρισμός μεταξύ του φυσικού και του μεταφυσικού, μια διάσταση που τις περισσότερες φορές παίρνει τη μορφή μιας υπόστασης του φυσικού, η οποία υψώνεται ως το μοντέλο κάθε αντικειμενικότητας, και λογικά προστάζει μυριάδες άλλες τοπικές διασπάσεις, μεταξύ ζωής και νοήματος, ονείρου και λογικής, ατόμου και κοινωνίας, μέσων και σκοπών, καλλιτεχνών και αστών, πνευματικής εργασίας και υλικής εργασίας, ηγετών και εκτελεστών κ.λπ., οι οποίες, στον αριθμό τους, δεν είναι λιγότερο παράλογες, καθώς κάθε μία από αυτές τις έννοιες γίνεται αφηρημένη και χάνει κάθε περιεχόμενο εκτός της ζωντανής αλληλεπίδρασης με την αντίθετή της.

Τώρα, εφόσον ένας τέτοιος διαχωρισμός είναι πραγματικός, δηλαδή από ανθρώπινης πλευράς, αδύνατος και εφόσον η εκκαθάριση της ανθρωπότητας έχει μέχρι στιγμής αποτύχει, ποτέ, τίποτα σύγχρονο δεν θα μπορούσε να υπάρξει ως τέτοιο.

Αυτό που είναι μοντέρνο δεν είναι πραγματικό, αυτό που είναι πραγματικό δεν είναι μοντέρνο. Για όλα αυτά, υπάρχει μια υλοποίηση αυτού του προγράμματος, αλλά τώρα που έχει ολοκληρωθεί βλέπουμε επίσης ότι είναι το ακριβώς αντίθετο από αυτό που νόμιζε ότι ήταν, με μια λέξη: η πλήρης αποπραγματοποίηση του κόσμου. Και ολόκληρη η έκταση του ορατού φέρει τώρα, με τον αμφιταλαντευόμενο χαρακτήρα του, αυτή τη βίαιη μαρτυρία ότι η πραγματοποιημένη άρνηση της μεταφυσικής είναι τελικά μόνο η πραγματοποίηση μιας μεταφυσικής της άρνησης.

Ο λειτουργισμός και ο υλισμός που ενυπάρχουν στην εμπορευματική νεωτερικότητα έχουν δημιουργήσει παντού ένα κενό, αλλά αυτό το κενό αντιστοιχεί στην αρχική μεταφυσική εμπειρία: όπου οι απαντήσεις πέρα από το είναι, που θα επέτρεπαν έναν προσανατολισμό σε αυτό, έχουν εξαφανιστεί, η αγωνία αναδύεται, ο μεταφυσικός χαρακτήρας του κόσμου έρχεται στο προσκήνιο.

Ποτέ το αίσθημα της παραδοξότητας δεν ήταν τόσο διάχυτο όσο μπροστά στις αφηρημένες παραγωγές ενός κόσμου που υποκρινόταν ότι τον έθαβε κάτω από την τεράστια αναμφισβήτητη χλιδή των συσσωρευμένων αγαθών του. Οι τόποι, τα ρούχα, οι λέξεις και οι αρχιτεκτονικές, τα πρόσωπα, οι χειρονομίες, τα βλέμματα και οι έρωτες δεν είναι τίποτα περισσότερο από τις τρομερές μάσκες που επινόησε η ίδια η απουσία για να μας συναντήσει.

Το τίποτα έχει εγκατασταθεί ορατά στην οικειότητα των πραγμάτων και των όντων. Η λεία επιφάνεια της θεαματικής εμφάνισης ραγίζει παντού υπό την επίδραση της ώθησής της.

Η φυσική αίσθηση της εγγυτητάς του έπαψε να είναι η απόλυτη εμπειρία που προορίζεται για λίγους μυστικιστικούς κύκλους- αντίθετα, είναι η μόνη που ο εμπορικός κόσμος μας άφησε ανέπαφη, και μάλιστα δεκαπλασιάστηκε με την προγραμματισμένη εξαφάνιση όλων των άλλων- είναι αλήθεια ότι είναι επίσης η μόνη που είχε προτείνει ρητά να εκμηδενίσει.

Όλα τα προϊόντα αυτής της κοινωνίας - είτε σκεφτόμαστε την κούφια εννοιολογία του Young Girl, είτε τη σύγχρονη πολεοδομία, είτε την techno - είναι πράγματα που το πνεύμα έχει αφήσει πίσω του, και τα

οποία έχουν ξεπεράσει κάθε νόημα και κάθε λόγο ύπαρξης.

Είναι σημάδια που ανταλλάσσονται σύμφωνα με επίπεδες κινήσεις, τα οποία δεν σημαίνουν τίποτα, όπως θα προτιμούσαν να πιστεύουν οι ωραίοι καλικάντζαροι του μεταμοντερνισμού, αλλά μάλλον προτιμούν το Τίποτα.

Βέβαια, αυτή η νεωτερικότητα, που ήθελε να είναι χωρίς μυστήριο και που ορκίστηκε να εξαλείψει τη μεταφυσική, το πέτυχε.

Δημιούργησε ένα περιβάλλον από καθαρά φαινόμενα, καθαρά όντα που δεν είναι τίποτα πέρα από το απλό γεγονός ότι υπάρχουν, στην κενή θετικότητά τους, και που προκαλούν αμείλικτα τον άνθρωπο να βιώσει "το θαύμα των θαυμάτων: ότι το ον είναι" (Χάιντεγκερ, Τι είναι η Μεταφυσική;)

Σε αυτή την υπερσύγχρονη αίθουσα από πάγο, μάρμαρο και ασάλι, όπου μας οδήγησε η τύχη, το μόνο που χρειαζόμαστε είναι μια μικρή χαλάρωση της εγκεφαλικής σύσφιξης για να δούμε ξαφνικά όλα όσα υπάρχουν, να γλιστρούν και να εισχωρούν σε μια παρουσία που είναι ταυτόχρονα καταπιεστική και αιωρούμενη, όπου τίποτα δεν μένει.

Η εμπειρία της Ολότητας του Άλλου, είναι κάτι που βιώνουμε μερικές φορές στις πιο συνηθισμένες συνθήκες, ακόμη και σε πρόσφατα ανακαινισμένα αρτοποιεία. Ένας κόσμος απλώνεται μπροστά μας, ο οποίος δεν καταφέρνει πλέον να αντέξει το βλέμμα μας. Η αγωνία φυλάει σκοπιά σε κάθε σταυροδρόμι.

Τώρα, αυτή η καταστροφική εμπειρία όπου βγαίνουμε βίαια από το υπάρχον δεν είναι τίποτε άλλο από εκείνη της υπέρβασης ταυτόχρονα με εκείνη της ανεπανόρθωτης αρνητικότητας που εμπεριέχουμε.

Είναι μέσα σε όλα αυτά η ασφυκτική "πραγματικότητα", της οποίας ο μεγάλος μηχανισμός της κοινωνικής απάτης εργάστηκε για να εδραιώσει τις αποδείξεις, οι οποίες ξαφνικά και δειλά, καταρρέουν, και δίνουν τη θέση τους στο κενό της ακυρότητάς της.

Αυτή η εμπειρία δεν είναι τίποτα λιγότερο από το θεμέλιο της μεταφυσικής, όπου η μεταφυσική εμφανίζεται ακριβώς ως μεταφυσική, όπου ο κόσμος εμφανίζεται ως κόσμος.

Αλλά η μεταφυσική που επιστρέφει με αυτόν τον τρόπο δεν είναι η μεταφυσική που διώχθηκε, διότι επιστρέφει ως αλήθεια και άρνηση αυτού που είχε νικήσει την παλιά, ως κατακτητής, ως κριτική μεταφυσική.

Επειδή το πρόταγμα της εμπορευματικής νεωτερικότητας δεν είναι τίποτα, η υλοποίησή του είναι μόνο η επέκταση της ερήμου στην ολότητα του υπάρχοντος.

Αυτή την έρημο ήρθαμε να ρημάξουμε.

Στέκεται χωρίς στήριξη εν μέσω των καταστροφών που συσσωρεύονται, η κυριαρχία της αγοράς - και με τον όρο "κυριαρχία" δεν εννοούμε τίποτε άλλο από τη συμβολικά διαμεσολαβημένη σχέση συννεοχής μεταξύ κυρίαρχου και κυριαρχούμενου.

Τόση λίγη αμφιβολία έχουμε ότι "ο βασανιστής και ο βασανιζόμενος είναι ένα και το αυτό, ότι ο ένας κάνει λάθος πιστεύοντας ότι δεν συμμετέχει στο βασανιστήριο κι ο άλλος πιστεύοντας ότι δεν συμμετέχει στο σφάλμα": πίσω στο σκυλόσπιτο, Bourdieu!¹

Εν τω μεταξύ, δεν αισθάνεται πλέον οικεία στην ιδιότυπη κατάσταση των πραγμάτων, την οποία ωστόσο η ίδια δημιούργησε και της οποίας κάθε λεπτομέρεια την διαψεύδει. Για να πειστούμε γι' αυτό, αρκεί να προσέξουμε τα βήματα των συγχρόνων μας, οι οποίοι μας θυμίζουν μια ομάδα φυγάδων που τρέχουν πίσω από τον εαυτό τους και παρασύρονται από το μεταφυσικό τους άγχος.

Είναι πλέον μια δουλειά πλήρους απασχόλησης για τον Bloom (αυτούς που ανθίζουν, ακμάζουν, προφανώς θα εννοεί τους νέους που είναι στην παραγωγική τους ηλικία) να ξεφύγει από τη θεμελιώδη εμπειρία της ανυπαρξίας, η οποία καταστρέφει κάθε απλή πίστη σε αυτόν τον κόσμο.

Ο χλευασμός των πραγμάτων απειλεί ανά πάσα στιγμή να κατακλύσει τη συνείδησή του. Η αγνόηση της λήθης του Είναι, η απόσυρση του οποίου μας περιβάλλει σε κάθε προάστιο, σε κάθε κόλπο καθώς και σε κάθε βενζινάδικο, απαιτεί πλέον την καθημερινή λήψη, σχεδόν

1 Πιέρ Μπουρντιέ (Pierre Bourdieu), Γάλλος φιλόσοφος, κοινωνιολόγος και κοινωνικός επιστήμονας.

θανατηφόρων δόσεων Prozac, πληροφοριών και Viagra. Αλλά όλες αυτές οι κοντόφθαλμες θεραπείες δεν εξαλείφουν την αγωνία, απλώς την καλύπτουν και τη ρίχνουν σε μια σκιά που ευνοεί τη σιωπηλή ανάπτυξή της.

Στο τέλος, οι γυναικείες εφημερίδες πρέπει να εξακολουθούν να πουλούν τα ψέματα και τις ασθένειές τους. Πρέπει να πείσουν τις αναγνώστριές τους ότι "η αλήθεια κάνει καλό". Οι πολυεθνικές εταιρείες καλλυντικών φροντίζουν να αναγράφουν στη συσκευασία τους "μεταφυσική, ηθική και επιστημολογία".

Το TF1² θέτει την "αναζήτηση του νοήματος" ως κερδοφόρα αρχή για τον μελλοντικό προγραμματισμό του, και ο Starck³, αυτός ο πεφωτισμένος πλαστογράφος, έδωσε στη La Redoute μερικά χρόνια προβάδισμα έναντι των ανταγωνιστών της, συνθέτοντας γι' αυτήν έναν "κατάλογο μη-προϊόντων για χρήση από μη-καταναλωτές". Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς πόσο εσωτερικά ταραγμένη έπρεπε να είναι η κυριαρχία για να φτάσει σε αυτό το σημείο.

Υπό αυτές τις συνθήκες, η κριτική σκέψη πρέπει να πάψει να περιμένει ότι η συγκρότηση ενός μαζικού επαναστατικού υποκειμένου θα αποκαλύψει τον επικείμενο χαρακτήρα μιας κοινωνικής ανατροπής.

Αντίθετα, πρέπει να μάθει να το διαβάζει αυτό μέσα από την τεράστια έκρηξη της κοινωνικής ζήτησης για ψυχαγωγία, κατά την πρόσφατη περίοδο. Ένα τέτοιο φαινόμενο είναι ένα σημάδι ότι η πίεση των ουσιαστικών ζητημάτων, που τόσο καιρό παρέμενε σε εκκρεμότητα και με τόσο μεγάλο κέρδος, έχει περάσει το κατώφλι του ανυπόφορου.

Διότι, αν κάποιος διασκεδάζει με τέτοια μανία, πρέπει να αφορά κάτι και αυτό το κάτι πρέπει να έχει γίνει μια πολύ εμμοιική παρουσία.

"Αν ο άνθρωπος ήταν ευτυχισμένος, θα ήταν ακόμα πιο ευτυχισμένος γιατί θα διασκεδάζε λιγότερο" (Pascal).

2 Το TF1 είναι ένα γαλλικό τηλεοπτικό κανάλι που ανήκει στον όμιλο TF1, το οποίο ελέγχεται από την κατασκευαστική εταιρεία Bouygues.

3 Γάλλος σχεδιαστής, ένας από τους πιο γνωστούς βιομηχανικούς σχεδιαστές του 21ου αιώνα.

Ας υποθέσουμε ότι το αντικείμενο που σκορπίζει έναν τόσο αξιοσημείωτο τρόπο παντού και του οποίου η αποτελεσματική δράση θα μπορούσε ακόμη να αμφισβητηθεί μέχρι να κατονομαστεί, είναι η Κριτική Μεταφυσική.

Είναι ζήτημα ορισμού, ίσως ποτέ δεν θα δώσουμε έναν τόσο ξεκάθαρο ή τόσο διεισδυτικό ορισμό.

Οι ακίνδυνοι κοινωνιολόγοι δεν είναι φυσικά εξοπλισμένοι με τα όργανα που θα τους επέτρεπαν να καταλάβουν περί τίνος πρόκειται, ούτε η χούφτα των φτωχών αισθητικών που βρίσκονται στη δίνη της αγανάκτησης, οι οποίοι βρίζουν τη δυστυχία των καιρών από το ύψος του επαγγέλματός τους ως συγγραφείς και οι οποίοι βλέπουν στην κατανάλωση μόνο την ίδια την κατανάλωση.

Δεν είναι η έκτακτη έκταση της καταστροφής που πρέπει να αμφισβητηθεί, αλλά η σημασία της.

Ο γενικός τρόμος της γήρανσης, η γοητευτική γυναικεία ανορεξία, η αιχμαλωσία των ζωντανών, η σεξουαλική αποκάλυψη, η βιομηχανική διαχείριση της ψυχαγωγίας, ο θρίαμβος του Young Girl, η εμφάνιση νέων και τερατωδών παθολογιών, η παρανοϊκή απομόνωση των εγώ, η έκρηξη πράξεων αχρειαστής βίας, η φανατική και καθολική επιβεβαίωση ενός ηδονισμού του σούπερ μάρκετ, συνθέτουν μια κομψή λιτανεία για παροξυσμούς κάθε είδους.

Το εξασκημένο μάτι, από την πλευρά του, δεν βλέπει σε όλα αυτά τίποτα που να πιστοποιεί τη νίκη χωρίς επιστροφή του εμπορεύματος και της αυτοκρατορίας της σύγχυσης, αλλά μάλλον μαντεύει την ένταση της γενικής προσδοκίας, της μεσσιανικής προσδοκίας της καταστροφής, της στιγμής της αλήθειας που θα βάλει οριστικά τέλος στην εξωπραγματικότητα ενός κόσμου του ψεύδους. Σε αυτό το σημείο, όπως και σε πολλά άλλα, δεν είναι περιττό να είσαι σαββατιστής.

Από την οπτική γωνία από την οποία τοποθετούμαστε εμείς, η αποφασιστική βύθιση των μαζών στην εμμένεια και η αδιάκοπη φυγή τους στην ασημαντότητα - όλα αυτά που θα μπορούσαν να μας κάνουν να απελπιστούμε τόσο πολύ για το ανθρώπινο γένος - παύουν να εμφανίζονται ως θετικά φαινόμενα που θα είχαν την αλήθεια τους

από μόνα τους, αλλά μάλλον νοούνται ως καθαρά αρνητικές κινήσεις, που συνοδεύουν την αναγκαστική έξοδο από μια σφαίρα νοήματος που το θέαμα (σοου, παράσταση) έχει αποικίσει ολοκληρωτικά, από όλα τα σχήματα, όλες τις μορφές κάτω από τις οποίες επιτρέπεται σήμερα να εμφανίζεται και οι οποίες μας απαλλοτριώνουν το νόημα των πράξεών μας, καθώς και των ίδιων των πράξεών μας.

Αλλά ήδη αυτή η διαφυγή δεν είναι πλέον αρκετή, και το κενό που αφήνει η Κριτική Μεταφυσική πρέπει να πωλείται σε ατομικές σακούλες. Η Νέα Εποχή, για παράδειγμα, αντιστοιχεί στην απειροελάχιστη αραίωσή της, στην μπουρλέσκ μεταμφίεσή της με την οποία η κοινωνία της αγοράς προσπαθεί να ανοσοποιηθεί απέναντί της.

Η παρατήρηση του γενικευμένου διαχωρισμού (μεταξύ του αισθητού και του υπεραισθητού όσο και μεταξύ των ανθρώπων), το πρόταγμα της αποκατάστασης της ενότητας του κόσμου, η επιμονή στην κατηγορία της ολότητας, η πρωτοκαθεδρία του πνεύματος ή η οικειότητα με τον ανθρώπινο πόνο συνδυάζονται με υπολογισμένο τρόπο σε ένα νέο εμπόρευμα, σε νέες τεχνικές.

Ο Βουδισμός ανήκει επίσης στην ποσότητα της πνευματικής υγιεινής που θα πρέπει να εφαρμόσει η κυριαρχία για να σώσει τον θετικισμό και τον ατομικισμό σε οποιαδήποτε μορφή, για να παραμείνει λίγο περισσότερο στον μηδενισμό.

Εν πάση περιπτώσει, το φαγωμένο από το σκόρο λάβαρο των θρησκειών ξαναβγαίνει στην επιφάνεια, και ξέρουμε τι χρήσιμη προσθήκη μπορούν να αποτελέσουν στη γήινη βασιλεία όλων των δυστυχιών. Είναι αυτονόητο ότι όταν ένα εβδομαδιαίο περιοδικό των φανατικών ανησυχεί αδιαμαρτύρητα στο εξώφυλλο, "Θα είναι θρησκευτικός ο 21ος αιώνας;", θα έπρεπε μάλλον να γράφει "Θα καταφέρει ο 21ος αιώνας να καταστείλει την Κριτική Μεταφυσική;".

Όλες οι "νέες ανάγκες" που ο ύστερος καπιταλισμός υπερηφανεύεται ότι ικανοποιεί, όλη η υστερική αναταραχή των εργαζομένων του, ακόμα και η επέκταση της καταναλωτικής σχέσης σε ολόκληρη την ανθρώπινη ζωή, όλα αυτά τα καλά νέα που νομίζει ότι δίνει για τη διάρκεια του θριάμβου του, το μόνο που μετράει είναι το βάθος

στρώμα της αποτυχίας του, του πόνου και της αγωνίας.

Και είναι αυτός ο τεράστιος πόνος, που γεμίζει τα μάτια και σκληραίνει τόσο πολύ τα πράγματα, που πρέπει πάντα ξανά, σε έναν αγώνα χωρίς ανάσα, να βάζει σε λειτουργία, (υποβαθμίζοντας στις ανάγκες τη θεμελιώδη ένταση των ανθρώπων προς την κυρίαρχη πραγμάτωση της εικονικότητάς τους) μια ένταση που δεν παύει ποτέ να αυξάνεται με την απόσταση που τους χωρίζει από αυτήν. Όμως το τέχνασμα εξαντλείται και η αποτελεσματικότητά του μειώνεται ραγδαία. Η κατανάλωση δεν είναι πλέον σε θέση να απορροφήσει το πλεόνασμα των δακρύων που έχουν συγκρατηθεί.

Επομένως, είναι απαραίτητο να εφαρμόζονται όλο και πιο καταστροφικοί και δραστικοί μηχανισμοί επιλογής για να αποκλείονται από τον μηχανισμό της κυριαρχίας όσοι δεν έχουν καταφέρει να καταστρέψουν μέσα τους κάθε τάση για ανθρωπιά.

Υποτίθεται ότι κανείς που συμμετέχει πραγματικά σε αυτή την κοινωνία δεν πρέπει να αγνοεί το πιθανό κόστος του να αφήσει τον πραγματικό του πόνο να φανεί δημοσίως. Ωστόσο, παρά τις μηχανορραφίες αυτές, ο πόνος συνεχίζει να συσσωρεύεται στην κλειστή νύχτα της οικειότητας, όπου πεισματικά ψάχνει να βρει τρόπο να ξεχυθεί.

Και αφού για το θεαθήναι δεν μπορεί αιώνια να του απαγορεύσει να εκδηλωθεί, πρέπει όλο και πιο συχνά να το παραδέχεται, αλλά τότε συγκαλύπτοντας την έκφρασή του, ορίζει στο πλανητικό πένθος ένα από εκείνα τα κενά αντικείμενα, μια από εκείνες τις βασιλικές μούμιες, η κατασκευή των οποίων είναι το μυστικό του.

Αλλά ο πόνος δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με τέτοια προσχήματα.

Έτσι περιμένει, υπομονετικά, σαν να βρίσκεται σε επιφυλακή, την ξαφνική διακοπή της κανονικής πορείας του τρόμου, όταν οι άνθρωποι θα ομολογήσουν με απέραντη ανακούφιση: "Μας λείπουν τα πάντα απερίγραπτα. Πεθαίνουμε από νοσταλγία για το Είναι".

Θα είναι σίγουρα ευκολότερο να καταλάβουμε, τώρα, γιατί απορρίπτουμε κάθε είδους συγγραφή της Κριτικής Μεταφυσικής: θα μας αρκούσε να ανοίξουμε τα μάτια μας για να τη δούμε να αναδύεται στην επιφάνεια της εποχής, ως το κενό κέντρο της.

Η Κριτική Μεταφυσική δίνεται σε όποιον παίρνει κατάκαρδα να ζει με ανοιχτά μάτια, κάτι που απαιτεί τελικά μόνο ένα ιδιαίτερο πείσμα που συνήθως περνάει ως παραφροσύνη.

Γιατί η Κριτική Μεταφυσική είναι οργή σε τέτοιο βαθμό συσσώρευσης που γίνεται βλέμμα.

Αλλά ένα τέτοιο βλέμμα, που έχει θεραπευτεί από όλα τα άθλια μάγια της νεωτερικότητας, δεν γνωρίζει τον κόσμο ως ξεχωριστό από τον εαυτό του.

Βλέπει ότι, στις χυδαίες μορφές τους, ο υλισμός και ο ιδεαλισμός έχουν ζήσει, ότι "το άπειρο είναι τόσο απαραίτητο για τον άνθρωπο όσο και ο πλανήτης στον οποίο ζει" (Ντοστογιέφσκι) και ότι, ακόμη και εκεί όπου κάποιος φαίνεται να ευδοκιμεί στην πιο ικανοποιημένη εμμένεια, η συνείδηση εξακολουθεί να είναι παρούσα ως ένα αδιόρατο αίσθημα φθοράς, ως μια κακή συνείδηση.

Η Κοζεβιανή⁴ υπόθεση ενός "τέλους της ιστορίας" όπου ο άνθρωπος θα παραμείνει "ζωντανός ως ζώο που βρίσκεται σε συμφωνία με τη Φύση και το δεδομένο Είναι", όπου "τα μεταϊστορικά ζώα του είδους Homo Sapiens (που [θα] ζουν σε αφθονία και με πλήρη ασφάλεια) [θα] είναι ικανοποιημένα σύμφωνα με την καλλιτεχνική τους συμπεριφορά, ερωτική και παιχνιδιάρικη, αφού εξ ορισμού θα ήταν [ικανοποιημένοι] με αυτήν", και όπου η διαλεκτική γνώση του κόσμου και του εαυτού μας θα εξαφανιζόταν, αποδείχθηκε ότι είναι η ουτοπία του Θεάματος, αλλά αποδείχθηκε επίσης, ως τέτοια, ότι είναι μη πραγματοποιήσιμη.

Είναι σαφές ότι οι άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση στην κατάσταση των ζώων.

Η γυμνή ζωή εξακολουθεί να είναι μια μορφή ζωής γι' αυτούς.

Ο ατυχής "σύγχρονος άνθρωπος" -ας προσπεράσουμε το οξύμωρο - που είχε φροντίσει τόσο πολύ να απαλλαγεί από το βάρος της ελευθερίας, αρχίζει να βλέπει ότι αυτό είναι αδύνατο, ότι δεν μπορεί

4 Alexandre kojève (Αλεξαντρ Βλαντιμίροβιτς Κοζέβνικου) γεννημένος στη Μόσχα στις 28 Απριλίου 1902 και πέθανε στις Βρυξέλλες στις 4 Ιουνίου 1968, είναι ένας Γάλλος φιλόσοφος ρωσικής καταγωγής που ανανέωσε τη μελέτη του Χέγκελ στη Γαλλία.

να απαρνηθεί την ανθρωπιά του χωρίς να απαρνηθεί την ίδια τη ζωή, ότι ένας ζώωδης άνθρωπος δεν είναι καν ζώο.

Όλα στο The Completion of This Age υποδηλώνουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να επιβιώσει μόνο μέσα στο στοιχείο του νοήματος. Τίποτα, όπως ο κόπος που καταβάλλουν οι σύγχρονοί μας για να διασκεδάσουν, δεν μας δείχνει σε ποιο βαθμό το δυνατό που εμπεριέχει ο άνθρωπος τείνει από μόνο του προς την πραγματοποίησή του.

Τα ίδια του τα εγκλήματα υπαγορεύονται από την επιθυμία να βρει μια χρήση για τις ικανότητές του. Έτσι, η σκέψη δεν είναι γι' αυτόν καθήκον, αλλά μια ουσιαστική αναγκαιότητα, η μη εκπλήρωση της οποίας είναι πόνος, δηλαδή μια αντίφαση μεταξύ των δυνατοτήτων του και της ύπαρξής του.

Οι άνθρωποι μαραίνονται σωματικά στην άρνηση της μεταφυσικής τους διάστασης. Ταυτόχρονα, είναι σαφές ότι η αλλοτρίωση δεν είναι μια κατάσταση στην οποία είναι οριστικά βυθισμένοι, αλλά η αδιάκοπη δραστηριότητα που πρέπει να αναπτυχθεί για να τους διατηρήσει εκεί.

Η απουσία συνείδησης είναι μόνο η συνεχής καταπίεσή της.

Η ασημαντότητα εξακολουθεί να έχει νόημα.

Η πλήρης λήθη του μεταφυσικού χαρακτήρα όλης της ύπαρξης είναι ασφαλώς μια καταστροφή, αλλά είναι μια μεταφυσική καταστροφή. Και είναι η ίδια παρατήρηση που, αν και τριάντα ετών, επιβάλλεται στο πεδίο της σκέψης.

Η "σύγχρονη αναλυτική φιλοσοφία προσπαθεί να ξορκίσει τους "μύθους", τις μεταφυσικές "φαντασιώσεις" όπως η Συνείδηση, το Πνεύμα, η Θέληση, το Εγώ, διαλύοντας το περιεχόμενο αυτών των εννοιών σε τύπους που δηλώνουν λειτουργίες, υλοποιήσεις, δυνάμεις, τάσεις, ιδιαίτερες και ακριβείς εξειδικεύσεις. Το αποτέλεσμα δείχνει με έναν περίεργο τρόπο ότι είναι αδύνατο να καταστραφούν αυτές οι έννοιες". (Marcuse⁵, One-Dimensional Man).

5 Marcuse (Χέρμπερτ Μαρκούζε, 19 Ιουλίου 1898 – 29 Ιουλίου 1979) ήταν Γερμανός θεωρητικός μαρξιστής, εβραϊκής καταγωγής, φιλόσοφος και κοινωνιολόγος, και μέλος της Σχολής της Φρανκφούρτης.

Η μεταφυσική είναι το φάντασμα που στοιχειώνει τον δυτικό άνθρωπο τους τελευταίους πέντε αιώνες, καθώς προσπαθεί να πνιγεί στην εμμένεια και αποτυγχάνει να το κάνει.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ: "Η Αλήθεια πρέπει να ειπωθεί, ακόμη και αν ο κόσμος συντριβεί" (Φίχτε⁶)

Για όλα αυτά, η χειρονομία της αναγνώρισης της λήθης του Είναι, και συνεπώς της εξόδου από τον μηδενισμό, δεν είναι κάτι αυτονόητο, τίποτα που επιδέχεται λογική θεμελίωση, είναι μια ηθική απόφαση.

Όχι αφηρημένα, αλλά συγκεκριμένα ηθικά: γιατί στον κόσμο του αυταρχικού εμπορεύματος, όπου η αποκήρυξη της σκέψης είναι η πρώτη προϋπόθεση της "κοινωνικής ένταξης", η συνείδηση είναι αμέσως μια πράξη, και μια πράξη για την οποία είναι σύνηθες να θεωρούν σκόπιμο να σε λιμοκτονήσουν, είτε άμεσα είτε έμμεσα, μέσω του ευγενικού γραφείου εκείνων από τους οποίους εξαρτάσαι.

Τώρα που όλες οι κατασταλτικές περιπτώσεις όπου η ηθική αλλοτριώθηκε στην ηθική καταρρέουν, μας δίνεται επιτέλους η δυνατότητα να τη γνωρίσουμε στην αρχική της ριζοσπαστικότητα, η οποία τη χαρακτηρίζει ως την ενότητα των ηθών των ανθρώπων και της συνείδησης που έχουν γι' αυτά, και ως τέτοια, ως τον απόλυτο εχθρό αυτού του κόσμου.

Αυτό θα μπορούσε να εκφραστεί με πιο ξεκάθαρους όρους ως εξής: παλεύει κανείς είτε για το θεαθήναι είτε για το φανταστικό κόμμα. Ανάμεσα στα δύο δεν υπάρχει τίποτα.

Όλοι όσοι μπορούν να ζουν με μια κοινωνία που είναι τόσο άνετη με την απανθρωπιά, όλοι όσοι νομίζουν ότι είναι ήδη αρκετά καλοί ώστε να δίνουν στον πόνο τους και στον πόνο των συναθρώπων τους την

6 Ο Γιόχαν Γκόττλιμπ Φίχτε (19 Μαΐου 1762 – 27 Ιανουαρίου 1814) ήταν Γερμανός φιλόσοφος. Υπήρξε ιδρυτική μορφή του φιλοσοφικού κινήματος που έμεινε γνωστό ως γερμανικός ιδεαλισμός και αναπτύχθηκε από τα θεωρητικά και ηθικά κείμενα του Ιμμάνουελ Καντ.

ελεημοσύνη της αδιαφορίας τους, όλοι όσοι μιλούν για την καταστροφή σαν να ήταν μια νέα αγορά με πολλά υποσχόμενες ευκαιρίες, δεν είναι αδελφοί μας.

Σίγουρα δεν τους κατηγορούμε που δεν ασχολούνται με την Κριτική Μεταφυσική, κάτι που θα μπορούσε να αποτελέσει, ως λόγος, ένα προσδιορισμένο κοινωνικό αντικείμενο, αλλά που αρνούνται να δουν το περιεχόμενο της αλήθειας του, το οποίο, όντας παντού, υπερβαίνει κάθε συγκεκριμένο προσδιορισμό.

Η μεταφυσική ικανότητα είναι το πιο διαδεδομένο πράγμα στον κόσμο: "δεν χρειάζεται να είσαι υποδηματοποιός για να ξέρεις αν σου ταιριάζει ένα παπούτσι" (Χέγκελ).

Η άρνηση άσκησης της αποτελεί, υπό τις παρούσες συνθήκες, μόνιμο έγκλημα. Και αυτό το έγκλημα, η άρνηση του μεταφυσικού χαρακτήρα αυτού που είναι, έχει τύχει τέτοιας διαρκούς και γενικής συνενοχής, ώστε έχει γίνει επαναστατική η διατύπωση των α priori αρχών στις οποίες βασίζεται όλη η ανθρώπινη εμπειρία.

Πρέπει να τους υπενθυμίσουμε εδώ, προς ντροπή των καιρών.

1. Όπως η ασθένεια δεν είναι σαφώς το σύνολο των συμπτωμάτων της, έτσι και ο κόσμος δεν είναι σαφώς το σύνολο των αντικειμένων του, του "τι συμβαίνει" ή των φαινομένων του, αλλά μάλλον ένας χαρακτήρας του ίδιου του ανθρώπου. Ο κόσμος υπάρχει ως κόσμος μόνο για τον άνθρωπο. Αντίστροφα, δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς κόσμο. Η κατάσταση του Μπλουμ είναι μια παροδική αφαίρεση. Ο καθένας προβάλλεται πάντα ήδη σε έναν κόσμο τον οποίο βιώνει ως δυναμική ολότητα και για τον οποίο έχει αναγκαστικά μια προκατανόηση, όσο υποτυπώδης και αν είναι αυτή. Η απλή διατήρησή του το απαιτεί.

2. Ο κόσμος είναι μια μεταφυσική, δηλαδή ο τρόπος με τον οποίο παρουσιάζεται με την πρώτη ματιά, η υποτιθέμενη αντικειμενική ουδετερότητά του, η απλή υλική δομή του, συμμετέχουν ήδη σε μια ορισμένη μεταφυσική ερμηνεία που τον συγκροτεί.

Ο κόσμος είναι πάντα το προϊόν ενός τρόπου αποκάλυψης που φέρνει τα πράγματα στην παρουσία.

Κάτι σαν το "αισθητό" υπάρχει για τον άνθρωπο μόνο σε σχέση με μια υπεραισθητή ερμηνεία αυτού που είναι. Προφανώς, αυτή η ερμηνεία δεν υπάρχει ξεχωριστά, δεν βρίσκεται πουθενά έξω από τον κόσμο, αφού είναι η ερμηνεία που τον διαμορφώνει. Ολόκληρο το ορατό στηρίζεται στο αόρατο αυτής της αναπαράστασης, η οποία θεμελιώνει αυτό που δίνεται για να φανεί και η οποία, ενώ αποκαλύπτει, συγκαλύπτει.

Επομένως, η ουσία του ορατού δεν είναι τίποτα το ορατό.

Αυτός ο τρόπος αποκάλυψης, όσο ανεπαίσθητος κι αν είναι, είναι πολύ πιο συγκεκριμένος από όλες τις χρωματιστές αφηρημένες εικόνες που θα θέλαμε να περάσουμε ως "πραγματικότητα". Το δεδομένο είναι πάντοτε το υποτιθέμενο. Αντλεί την ύπαρξή του από μια αρχική διαβεβαίωση του Πνεύματος: "ο κόσμος είναι η αναπαράστασή μου". Στον πυρήνα τους, δηλαδή στην εμφάνισή τους, ο άνθρωπος και ο κόσμος συμπίπτουν.

3. Το αισθητό και το υπεραισθητό είναι θεμελιωδώς το ίδιο, αλλά με διαφοροποιημένο τρόπο. Το να ξεχνάμε τον έναν από τους δύο όρους για να υποστασιοποιήσουμε τον άλλο έχει ως συνέπεια να τους κάνουμε και τους δύο αφηρημένους: "το να "αποστερούμε" το υπεραισθητό καταστέλλει επίσης το καθαρά αισθητό και, έτσι, τη διαφορά μεταξύ των δύο" (Χάιντεγκερ⁷).

4. Η πρωτόγονη ανθρώπινη διαίσθηση είναι μόνο η διαίσθηση της αναπαράστασης και της φαντασίας. Η λεγόμενη λογική αμεσότητα είναι μεταγενέστερη.

"Οι άνθρωποι ξεκινούν βλέποντας τα πράγματα μόνο όπως τους φαίνονται και όχι όπως είναι. Βλέποντας στα πράγματα όχι τα ίδια, αλλά την ιδέα που έχουν γι' αυτά" (Φόιερμαχ⁸, Φιλοσοφία του

7 Ο Μάρτιν Χάιντεγκερ (26 Σεπτεμβρίου 1889 - 26 Μαΐου 1976) ήταν Γερμανός φιλόσοφος. Υπήρξε μια από τις πιο σημαντικές αλλά και αμφιλεγόμενες προσωπικότητες του εικοστού αιώνα.

8 Ο Λούντβιχ Αντρέας Φόιερμαχ (28 Ιουλίου 1804 - 13 Σεπτεμβρίου 1872) ήταν Γερμανός φιλόσοφος και ανθρωπολόγος. Είναι κυρίως γνωστός για την επιρροή, που άσκησε στον Ένγκελς και στον Καρλ Μαρξ.

Μέλλοντος).

Η ιδεολογία του "συγκεκριμένου", η οποία φετιχοποιεί στις διάφορες εκδοχές της το "πραγματικό", το "αυθεντικό", το "καθημερινό", τα "μικρά πράγματα", το "φυσικό" και άλλες "τομές της ζωής", δεν είναι παρά ο μηδενικός βαθμός της μεταφυσικής, η γενική θεωρία αυτού του κόσμου, η εγκυκλοπαιδική της συλλογή, η λογική της σε λαϊκή μορφή, το πνευματιστικό της σημείο τιμής, η ηθική της κύρωση, το τελετουργικό της συμπλήρωμα, το καθολικό της κίνητρο παρηγοριάς και δικαίωσης.

5. Είναι σαφές ότι "ο άνθρωπος είναι ένα μεταφυσικό ζώο" (Σοπενχάουερ). Αυτό δεν σημαίνει μόνο ότι είναι ένα ον για το οποίο ο κόσμος έχει νόημα ακόμη και στην ασημαντότητά του ή ότι η αγωνία του δεν μπορεί να κατευναστεί με τίποτα πεπερασμένο, αλλά ότι ολόκληρη η εμπειρία του είναι υφασμένη από ένα ύφασμα που δεν υπάρχει.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα καθαρά υλιστικά συστήματα, καθώς και ο απόλυτος σκεπτικισμός, δεν μπόρεσαν ποτέ να ασκήσουν από μόνα τους μια πολύ βαθιά και διαρκή επιρροή.

Ο άνθρωπος μπορεί να αρνείται να κάνει συνειδητά μεταφυσική για μεγάλα χρονικά διαστήματα, και έτσι συνήθως τα καταφέρνει, αλλά δεν μπορεί να την αποβάλει εντελώς. "Τίποτα δεν είναι τόσο βιώσιμο, αν θέλετε, όσο η μεταφυσική. ...] Και αυτό που θα ήταν δύσκολο, και αυτό που είναι ακόμη και αυστηρά αδύνατο, θα ήταν να μην έχουμε, θα ήταν για κάποιον να μην έχει τη μεταφυσική του ή τουλάχιστον αυτή... Μόνο που, όχι μόνο δεν έχουν όλοι την ίδια μεταφυσική, κάτι που είναι πάρα πολύ προφανές, αλλά δεν έχουν όλοι το ίδιο είδος, τον ίδιο βαθμό, την ίδια φύση ή την ίδια ποιότητα" (Péguy⁹, Situations).

6. Η μεταφυσική δεν είναι η απλή άρνηση του φυσικού, αλλά συμμετρικά η θεμελίωσή του και η διαλεκτική του υπέρβαση. Το πρόθεμα meta-, που σημαίνει "με" καθώς και "πέρα", δεν έχει την

9 Ο Σαρλ Πεγκύ (7 Ιανουαρίου 1873 - 5 Σεπτεμβρίου 1914) ήταν Γάλλος συγγραφέας, ποιητής και δοκιμιογράφος.

έννοια της διάζευξης, αλλά της *Aufhebung*¹⁰, με την χεγκελιανή έννοια.

Επομένως, η μεταφυσική δεν είναι τίποτα αφηρημένο, διότι είναι αυτό που θεμελιώνει κάθε συγκεκριμενοποίηση. Είναι αυτό που βρίσκεται πίσω από το φυσικό και το καθιστά δυνατό. "Πηγαίνει πέρα από τη φύση σε αυτό που είναι κρυμμένο σε αυτήν ή πίσω από αυτήν, αλλά θεωρεί αυτό το κρυμμένο στοιχείο μόνο ως εμφανιζόμενο στη φύση και όχι ανεξάρτητα από οποιοδήποτε φαινόμενο" (Σοπενχάουερ).

Η μεταφυσική αναφέρεται έτσι στο απλό γεγονός ότι ο τρόπος αποκάλυψης και το αντικείμενο που αποκαλύπτεται παραμένουν κατά μια αρχική έννοια "το ίδιο πράγμα". Επομένως, στο σύνολό της, δεν είναι τίποτε άλλο από την εμπειρία ως εμπειρία και είναι δυνατή μόνο από μια φαινομενολογία της καθημερινής ζωής.

7. Οι διαδοχικές ήττες που η μηχανιστική επιστήμη δεν έπαψε να υφίσταται και να καταπνίγει επί έναν αιώνα, τόσο στο μέτωπο του απείρως μεγάλου όσο και του απείρως μικρού, καταδίκασαν οριστικά το εγχείρημα της εγκαθίδρυσης μιας φυσικής χωρίς μεταφυσική.

Και για άλλη μια φορά, μετά από τόσες προβλέψιμες καταστροφές, πρέπει να αναγνωρίσουμε μαζί με τον Σοπενχάουερ ότι η φυσική εξήγηση που αρνείται να δει ότι έχει "ως τέτοια, ανάγκη από μια μεταφυσική εξήγηση που της δίνει το κλειδί για όλες τις υποθέσεις της [...] προσκρούει παντού σε μια μεταφυσική εξήγηση που την καταστέλλει, δηλαδή της αφαιρεί τον χαρακτήρα της εξήγησης". "Οι φυσιοδίφες προσπαθούν να δείξουν ότι όλα τα φαινόμενα, ακόμη και τα πνευματικά φαινόμενα, είναι φυσικά, και σε αυτό έχουν δίκιο. Το λάθος τους έγκειται στο ότι δεν βλέπουν ότι κάθε φυσικό πράγμα είναι επίσης από την άλλη πλευρά ένα μεταφυσικό πράγμα. Και είναι σαν μια πικρή προφητεία που διαβάζουμε αυτές τις γραμμές: "όσο μεγαλύτερη είναι η πρόοδος της φυσικής, τόσο πιο έντονα θα κάνει αισθητή την ανάγκη για μια μεταφυσική. Διότι αν, από τη μία πλευρά, μια ακριβέστερη, εκτενέστερη και βαθύτερη γνώση της φύσης

10 Το *Aufhebung* είναι μια γερμανική λέξη με πολλές φαινομενικά αντιφατικές έννοιες, όπως "ανύψωση", "κατάργηση", "ακύρωση" ή "αναστολή" ή "υποβολή". Ο όρος έχει επίσης οριστεί ως "κατάργηση", "διατήρηση" και "υπέρβαση".

υπονομεύει και τελικά ανατρέπει τις μεταφυσικές ιδέες που ήταν μέχρι τώρα στη μόδα, χρησιμεύει, από την άλλη πλευρά, για να φέρει το ίδιο το πρόβλημα της μεταφυσικής σε οξύτερη και πληρέστερη ανάγλυφη εικόνα, για να την αποδεσμεύσει αυστηρότερα από όλα τα φυσικά στοιχεία".

8. Η μεταφυσική των εμπορευμάτων δεν είναι μια μεταφυσική μεταξύ πολλών, είναι η μεταφυσική που αρνείται όλες τις μεταφυσικές και πρώτα απ' όλα τον εαυτό της ως μεταφυσική. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι επίσης, από όλες αυτές, η πιο μηδενική μεταφυσική. Εκείνη που ειλικρινά θα ήθελε να περάσει τον εαυτό της ως απλή φυσική.

Η αντίφαση, δηλαδή το ψεύδος, είναι ο πιο διαρκής και χαρακτηριστικός χαρακτήρας της, που τόσο κατηγορηματικά επιβεβαιώνει αυτό που είναι καθαρή άρνηση.

Ο μηδενισμός αντιστοιχεί στην ιστορική περίοδο της επεξήγησης αυτής της μεταφυσικής και της μηδενικότητάς της. Αλλά αυτή η εξήγηση πρέπει να γίνει ακόμη σαφής.

Μια φορά και για όλους τους άλλους: δεν υπάρχει εμπορευματικός κόσμος, υπάρχει μόνο μια εμπορευματική θεώρηση του κόσμου.

9. Η γλώσσα δεν είναι ένα σύστημα σημείων, αλλά η υπόσχεση μιας συμφιλίωσης των λέξεων και των πραγμάτων. "Τα καθολικά της είναι τα πρωταρχικά στοιχεία της εμπειρίας, δεν είναι τόσο φιλοσοφικές έννοιες, όσο πραγματικές ιδιότητες του κόσμου, όπως τον αντιμετωπίζουμε καθημερινά [...]. Κάθε ουσιαστικό καθολικό τείνει να εκφράζει ιδιότητες που βρίσκονται πέρα από κάθε συγκεκριμένη εμπειρία, αλλά οι οποίες επιμένουν στο νου, όχι ως μυθοπλασία της φαντασίας ούτε ως λογικές δυνατότητες, αλλά ως η ουσία, η "ύλη" από την οποία είναι φτιαγμένος ο κόσμος μας". Από αυτό προκύπτει ότι η πράξη με την οποία μια έννοια προσδιορίζει μια πραγματικότητα, αποτελεί ταυτόχρονα άρνηση και πραγμάτωσή της. "Η έννοια της ομορφιάς περιλαμβάνει όλη την ομορφιά που δεν έχει ακόμη πραγματοποιηθεί. Η έννοια της ελευθερίας, όλη την ελευθερία που δεν έχει ακόμη επιτευχθεί" (Marcuse, One-Dimensional Man).

Τα καθολικά έχουν κανονιστικό χαρακτήρα, γι' αυτό και ο μηδενισμός τους έχει κηρύξει τον πόλεμο. "Το ens perfectissimum είναι ταυτόχρονα και το ens realissimum." (Η τελειότητα είναι ταυτόχρονα και μια πραγματικότητα). Όσο πιο τέλει είναι ένα πράγμα, τόσο περισσότερο, Είναι. (Lukács¹¹, Η ψυχή και οι μορφές).

Το άριστο είναι πιο αληθινό, πιο γενικό από το μέτριο, επειδή πραγματώνει την ουσία του πληρέστερα: η έννοια ενοποιεί μια ποικιλία, αλλά την ενοποιεί αριστοκρατικοποιώντας την.

Η κριτική σκέψη είναι εκείνη που κάνει την έξοδο από τον μηδενισμό ξεκινώντας από την βέβηλη υπέρβαση της γλώσσας και του κόσμου. Για αυτήν, το υπερβατικό είναι ότι ο κόσμος Είναι, και το ανείπωτο είναι ότι υπάρχει γλώσσα.

Μια ασυνήθιστη ικανότητα πυρκαγιάς προσκολλάται στη συνείδηση που διατρέχει το χρόνο της, ακουμπώντας στην άκρη μιας τέτοιας ανυπαρξίας. Όποτε βρήκε γλώσσα για να επικοινωνήσει, η ιστορία διατήρησε το στίγμα της.

Είναι ουσιαστικά σημαντικό να καταβληθούν προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση.

Η γλώσσα είναι το διακύβευμα και το θέατρο του αποφασιστικού παιχνιδιού. "Το ερώτημα θα είναι πάντα μόνο αν και πώς μπορούν να συμφιλιωθούν ο λόγος και η ζωή". (Brice Parain¹², Περί διαλεκτικής)

10. Η "κατηγορηματική επιταγή να ανατρέψουμε όλες τις συνθήκες στις οποίες ο άνθρωπος είναι ένα ταπεινωμένο, υποδουλωμένο, εγκαταλελειμμένο, κατάπτυστο ον" (Μαρξ), μόνο ένας ορισμός του ανθρώπου ως μεταφυσικού όντος, δηλαδή ενός όντος ανοιχτού στην εμπειρία του νοήματος, μπορεί να το θεμελιώσει αυτό.

Ούτε καν ο γαιοσκώληκας της νοημοσύνης που παρέμεινε ο Χανς

11 Ο Γκέοργκ Λούκατς (13 Απριλίου 1885 – 5 Ιουνίου 1971) ήταν Ούγγρος φιλόσοφος, κριτικός λογοτεχνίας και ιστορικός της λογοτεχνίας. Υπήρξε ένας από τους θεωρητικούς του Μαρξισμού των δυτικών κοινωνιών.

12 Ο Μπρις Παρέν (10 Μαρτίου 1897 - 20 Μαρτίου 1971) ήταν Γάλλος φιλόσοφος και δοκιμογράφος. Εμφανίστηκε ως ο ίδιος στην ταινία Jean-Luc Godard του 1962 *Vivre sa vie*.

Γιόνας¹³ σε όλη του τη ζωή δεν παρέλειψε να το αναγνωρίσει αυτό: "Φιλοσοφικά, η μεταφυσική έχει πέσει σε δυσμένεια στις μέρες μας, αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτήν- έτσι πρέπει να τολμήσουμε να επιστρέψουμε σε αυτήν.

Γιατί μόνο αυτή είναι ικανή να μας πει γιατί ο άνθρωπος πρέπει να είναι, και επομένως δεν έχει κανένα δικαίωμα να προκαλέσει την εξαφάνισή του από τον κόσμο ή να την επιτρέψει να συμβεί από απλή αμέλεια.

Και επίσης πώς πρέπει να είναι ο άνθρωπος, ώστε να τιμά και να μην προδίδει τον λόγο βάσει του οποίου πρέπει να είναι.. Εξ ου και η ανανεωμένη αναγκαιότητα της μεταφυσικής, η οποία πρέπει, με το όραμά της, να μας οπλίσει ενάντια στην τύφλωση". (Για το οντολογικό θεμέλιο μιας ηθικής του μέλλοντος.)

11. Παρεμπιπτόντως, η πραγματικότητα είναι η ενότητα του νοήματος και της ζωής.

12. Όλα όσα είναι χωριστά θυμούνται ότι έχουν ενωθεί, αλλά το αντικείμενο αυτής της ανάμνησης βρίσκεται στο μέλλον. "Το πνεύμα είναι αυτό που βρίσκεται, και επομένως αυτό που χάνεται" (Χέγκελ).

13. Η ελευθερία του ανθρώπου δεν συνίστατο ποτέ στο να μπορεί να έρχεται και να φεύγει και να κάνει ό,τι θέλει. Αυτό είναι καταλληλότερο για το ζώο, το οποίο λέγεται ότι είναι "ελεύθερο", αλλά στο να δίνει στον εαυτό του μορφή, στο να πραγματοποιεί τη μορφή που περιέχει ή θέλει.

Να είσαι σημαίνει να τηρείς το λόγο σου. Όλη η ανθρώπινη ζωή δεν είναι παρά ένα στοίχημα για την υπερβατικότητα.

Στο παρελθόν, τέτοιες δηλώσεις αντιμετώπιζονταν με την ιδιαίτερη και διασκεδαστική περιφρόνηση που ο φιλισταίος επιφυλάσσει πάντα

13 Ο Χανς Γιόνας (10 Μαΐου 1903 - 5 Φεβρουαρίου 1993) ήταν ένας Γερμανός γεννημένος Αμερικανός Εβραίος φιλόσοφος, από το 1955 έως το 1976 ο καθηγητής Φιλοσοφίας του Alvin Johnson στο New School for Social Research στη Νέα Υόρκη.

για τις θεωρήσεις που προφανώς στερούνται κάθε αποτελεσματικότητας. Στο μεταξύ, όμως, οι μεταμορφώσεις της κυριαρχίας τους έχουν προσδώσει μια δυσάρεστη καθημερινή συγκεκριμενοποίηση.

Η οριστική και ιστορική κατάρρευση του πραγματικού φιλελευθερισμού το 1914 ανάγκασε την εμπορευματική κοινωνία, προκειμένου να διατηρήσει τη μυθοπλασία της αυταπόδεικτότητάς της, να υπερασπιστεί τον εαυτό της από τις επαναστατικές επιθέσεις που εκδήλωσαν σε όλες τις δυτικές χώρες την αδυναμία της οικονομικής άποψης να συλλάβει όλο τον άνθρωπο, και τελικά να εξασφαλίσει την αφηρημένη αναπαραγωγή των σχέσεών της, να αποικίσει εκτάκτως και στη συνέχεια μεθοδικά ολόκληρη τη σφαίρα του νοήματος, ολόκληρη την επικράτεια της εμφάνισης και τελικά, επίσης, ολόκληρο το πεδίο της φαντασιακής δημιουργίας.

Με λίγα λόγια, έπρεπε να επενδύσει ολόκληρη τη μεταφυσική ήπειρο με μοναδικό σκοπό να εξασφαλίσει τη γήινη ηγεμονία της. Βέβαια, το γεγονός και μόνο ότι τη στιγμή της αποκορύφωσής του, τον δέκατο ένατο αιώνα, δεν κυριάρχησε η αρμονία, αλλά η απόλυτη και απολύτως ψευδής εχθρότητα των μορφών του Καλλιτέχνη και των αστών, ήταν από μόνο του επαρκής απόδειξη της αδυναμίας του.

Αλλά μόνο οι μεγάλες καταστροφές στις οποίες βυθίστηκαν οι πρώτες δεκαετίες αυτού του αιώνα επιβάρυναν τον παραλογισμό του με αρκετό πόνο ώστε να κάνουν ολόκληρο το οικοδόμημα του πολιτισμού να φαίνεται να ταλαντεύεται.

Η εμπορική κυριαρχία έμαθε τότε από εκείνους που την αμφισβήτησαν ότι δεν μπορούσε πλέον να περιοριστεί στο να θεωρεί τον άνθρωπο ως απλό εργάτη, ως αδρανή παραγωγικό συντελεστή, αλλά ότι έπρεπε να οργανώσει τα πάντα έξω από την αυστηρή σφαίρα της υλικής παραγωγής για να παραμείνει έτσι.

Όποια κι αν ήταν η απέχθειά της γι' αυτό, έπρεπε να επιβάλει ένα ξαφνικό επιταχυντικό πρόγραμμα στη διαδικασία κοινωνικοποίησης της κοινωνίας και να πάρει στα χέρια της όλα όσα μέχρι τώρα αρνιόταν, όλα όσα περιφρονητικά είχε αφήσει στην "μη παραγωγική δραστηριότητα", στην "ιδιωτική φαντασία", στην τέχνη και στη

"μεταφυσική". Μέσα σε λίγα χρόνια, και χωρίς καμία αξιοσημείωτη αντίσταση στην αρχή, η Διαφήμιση τέθηκε εξ ολοκλήρου υπό τον αυθαίρετο έλεγχο του θεαματικού προτεκτοράτου.

Είναι γενικό γεγονός ότι η συνέχιση των παλαιών επιθέσεων σπάνια αναγνωρίζεται όταν οπλίζονται με εντελώς νέα μέσα.

Η εμπορική ερμηνεία του κόσμου είχε διαψευστεί από τα γεγονότα ως παράλογη, γι' αυτό και αναλήφθηκε να προσαρμοστεί στα γεγονότα. Ο εμπορικός μυστικισμός, ο οποίος τυπικά και εξωτερικά υποστήριζε τη γενική ισοδυναμία όλων των πραγμάτων και την καθολική ανταλλαξιμότητα των πάντων, αφού αποκαλύφθηκε ως καθαρή άρνηση, ως νοσηρή αυτοδικία, αποφασίστηκε να γίνουν τα πράγματα πραγματικά ισοδύναμα και τα όντα εσωτερικά ανταλλάξιμα.

Η συστηματική εκκαθάριση όλων όσων, στην αμεσότητα, έκρυβαν μια υπερβατικότητα (κοινότητες, ήθος, αξίες, γλώσσα, ιστορία), αφού έθεσε επικίνδυνα τους ανθρώπους μπροστά στο αίτημα της ελευθερίας, αποφασίστηκε να παραχθούν βιομηχανικά άχρηστες υπερβατικότητες και να διακινηθούν έναντι υψηλού τιμήματος.

Βρισκόμαστε στο άλλο άκρο αυτής της μακράς αγρυπνίας της εκτροπής. Γιατί όπως ακριβώς η αποτυχία της στο παρελθόν έθεσε τα θεμέλια για την άπειρη επέκταση του κόσμου της οικονομίας, έτσι και η σύγχρονη επίτευξη αυτής της καθολικής επέκτασης προαναγγέλλει την επικείμενη κατάρρευσή της. Αυτή η κρίσιμη διαδικασία πραγμάτωσης της μεταφυσικής του αναγκαίου εμπορεύματος έχει προσδιοριστεί ποικιλοτρόπως με τις έννοιες της "Ολικής Κινητοποίησης" (Jünger¹⁴), του "Μεγάλου Μετασχηματισμού" (Polanyi¹⁵) ή του "Θεάματος" (Debord¹⁶).

14 Ερνστ Γιούνγκερ (29 Μαρτίου 1895 - 17 Φεβρουαρίου 1998) ήταν ένας φιλόσοφος, αυτοκρατορικός Γερμανός στρατιώτης, συγγραφέας και εντομολόγος που έγινε γνωστός στο κοινό για το απομνημονεύμα του Παγκοσμίου Πολέμου Storm of Steel.

15 Καρλ Πολάνυι (25 Οκτωβρίου 1886 - 23 Απριλίου 1964) ήταν Ούγγρος ανθρωπολόγος, ιστορικός, κοινωνιολόγος και φιλόσοφος.

16 Γκυ Ντεμπόρ (28 Δεκεμβρίου 1931 - 30 Νοεμβρίου 1994) Γάλλος θεωρητικός του Μαρξισμού, συγγραφέας, παραγωγός, μέλος της Letterist International, ιδρυτικό μέλος της Καταστασιακής Διεθνούς και παροδικό μέλος της Socialisme

Προς το παρόν, θα καταφύγουμε ευκολότερα στην τελευταία έννοια, η οποία παραμένει αναμφισβήτητα, ως σχήμα που διεισδύει με εγκάρσιο τρόπο σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής δραστηριότητας και όπου το αποκαλυπτόμενο αντικείμενο συγχωνεύεται με τον τρόπο αποκάλυψής του, μια από αυτές τις πολεμικές μηχανές που μας αρέσει να χρησιμοποιούμε. Αν η εικόνα δεν μπορεί να συναχθεί απλώς από τις εκδηλώσεις της, καθώς είναι η ίδια αυτό που τις διέπει, αξίζει ωστόσο να σημειωθούν τουλάχιστον οι πιο επιφανειακές.

Στη δεκαετία του 1920, σύμφωνα με τα λόγια των πρώτων ιδεολόγων της, του Walter Pitkin¹⁷ και του Edward Filene¹⁸, η διαφημιστική βιομηχανία άρχισε να ενσταλάζει στους ανθρώπους του Bloom "μια νέα φιλοσοφία της ύπαρξης", να παρουσιάζει την καταναλωτική κοινωνία ως "τον κόσμο των γεγονότων", με διακηρυγμένο στόχο να ματαιώσει την κομμουνιστική επίθεση.

Η βαθμονομημένη παραγωγή πολιτιστικών αγαθών και η μαζική διανομή τους - η αλματώδης άνοδος της κινηματογραφικής βιομηχανίας είναι ένα καλό παράδειγμα - ανέλαβε να σφίξει με χαρά τον έλεγχο της συμπεριφοράς, να εξαπλώσει τον τρόπο ζωής προσαρμοσμένο στις νέες απαιτήσεις του καπιταλισμού και, πάνω απ' όλα, να διαδώσει την ψευδαίσθηση της βιωσιμότητάς τους.

Η τεράστια ανάπτυξη των μέσων επικοινωνίας και μεταφοράς εκείνα τα χρόνια άρχισε να καταργεί τον χώρο και τον χρόνο, που αντιστέκονταν στην παγκόσμια ισοδυναμία.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ξεκίνησαν τη διαδικασία με την οποία θα συγκέντρωναν σταδιακά την παραγωγή νοήματος σε ένα αυτόνομο μονοπώλιο.

ου Barbarie (σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα).

17 Walter Pitkin ((6 Φεβρουαρίου 1878 - 25 Ιανουαρίου 1953) ήταν Αμερικανός συγγραφέας

18 Έντουαρντ Φιλέν ((3 Σεπτεμβρίου 1860 - 26 Σεπτεμβρίου 1937) ήταν Αμερικανός επιχειρηματίας και φιλάνθρωπος. Είναι γνωστός για την οικοδόμηση της αλυσίδας πολυκαταστημάτων του Filene και για τον καθοριστικό του ρόλο στην πρωτοπορία πιστωτικών ενώσεων σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες)

Ακολούθως, και σαν αντάλλαγμα, επρόκειτο να επεκτείνουν στην ολότητα του ορατού έναν ιδιαίτερο τρόπο αποκάλυψης, η ουσία του οποίου είναι να προσδώσει στην τρέχουσα κατάσταση των πραγμάτων μια ακλόνητη αντικειμενικότητα, και έτσι να διαμορφώσει στην κλίμακα του είδους μια σχέση με τον κόσμο βασισμένη στην υποτιθέμενη συναίνεση σε αυτό που είναι.

Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι οι πρώτες λογοτεχνικές αναφορές στην κατασταλτική λειτουργία της Young-Girl, στον Προυστ, τον Κράους και τον Γκομπρόβιτς, πολλαπλασιάζονται αυτή ακριβώς την εποχή. Τέλος, η φιγούρα του Μπλουμ, που είναι τόσο αναγνωρίσιμη στον Βαλερύ, τον Κάφκα, τον Μούσιλ, τον Μισώ και τον Χάιντεγκερ, εμφανίζεται ταυτόχρονα στις παραγωγές του νου.

Αυτή η τελική φάση της εμπορευματικής νεωτερικότητας παρουσιάζει τον εαυτό της υπό ένα αναγκαστικά αντιφατικό φως, διότι σε αυτή τη διαδικασία αρνείται τον εαυτό της, αλλά και αυτοπραγματώνεται.

Από τη μία πλευρά, κάθε πρόοδος της συμβάλλει, σε αυτό το στάδιο, στο να καταστρέψει λίγο περισσότερο το ίδιο του το θεμέλιο, την άρνηση της μεταφυσικής, δηλαδή την αυστηρή διάκριση μεταξύ αισθητού και υπεραισθητού.

Με την σχεδόν άπειρη επέκταση του σύμπαντος της εμπειρίας, "το περιεχόμενο των εικασιών [...] τείνει να αποκτήσει ένα όλο και πιο πραγματικό νόημα. Με βάση την τεχνολογία, η μεταφυσική τείνει να γίνει φυσική" (Marcuse, One-Dimensional Man).

Ο διαχωρισμός του αισθητού από το υπεραισθητό αμφισβητείται καθημερινά από τα νέα επιτεύγματα της βιομηχανίας.

"Το θαυμάσιο και το θετικό (συνάπτουν) μια εκπληκτική συμμαχία, και αυτοί οι δύο αρχαίοι εχθροί ενώνουν τις δυνάμεις τους για να εμπλέξουν τις υπάρξεις μας σε μια καριέρα απροσδιόριστων μετασχηματισμών και εκπλήξεων [...] Το πραγματικό δεν είναι πλέον ξεκάθαρα τελειωμένο. Ο τόπος, ο χρόνος και η ύλη παραχωρούν ελευθερίες για τις οποίες δεν είχαμε ιδέα πριν. Η αυστηρότητα δημιουργεί όνειρα. Τα όνειρα παίρνουν μορφή.. Το υπέροχο είναι στη δουλειά. Η κατασκευή θαυματοργών μηχανών εξασφαλίζει τα προς

το ζην σε χιλιάδες ανθρώπους", σημείωσε ο Βαλερύ¹⁹ το 1929 με την αποπλιστική αφέλεια μιας εποχής που το νόημα της ζωής δεν είχε γίνει ακόμη εμπόρευμα στο καλάθι των νοικοκυριών, ούτε το πιο μαγαιάτικο διαφημιστικό σποτ.

Την ίδια στιγμή που η πραγμάτωση της αφαίρεσης - στη μιμητική συμπεριφορά του νεαρού κουλ, στην τηλεοπτική εικόνα ή στη νέα πόλη - προσφέρει σε όλους να δουν τον προφανώς φυσικό χαρακτήρα του μεταφυσικού, η Βιοεξουσία, η διαφοροποιημένη στιγμή του Θεάματος, ομολογεί ντροπιαστικά τον πολιτικό χαρακτήρα, και υπάρχει ένας "μεταφυσικός πυρήνας παρών σε κάθε πολιτική" (Καρλ Σμιτ, Πολιτική Θεολογία), του πιο ακατέργαστου φυσικού, της "γυμνής ζωής".

Από αυτή την άποψη, πρόκειται πράγματι για μια διαδικασία επανένωσης του αισθητού και του υπεραισθητού, του νοήματος και της ζωής, του τρόπου αποκάλυψης και του αποκαλυπτόμενου αντικειμένου, δηλαδή της πλήρους άρνησης αυτού στο οποίο βασίζεται η εμπορευματική κοινωνία, αλλά ταυτόχρονα αυτή η επανένωση λαμβάνει χώρα στο ίδιο το έδαφος του διαχωρισμού τους. Κατά συνέπεια, αυτή η ψευδο-συμφιλίωση δεν είναι το πέρασμα του ενός όρου στον άλλο σε ένα ανώτερο επίπεδο, αλλά μάλλον η καθαρή και απλή καταστολή τους, η οποία τους επανενώνει όχι ως ενωμένους, αλλά ως χωρισμένους.

Έτσι ώστε, από την άλλη πλευρά, το Θεαθίνα να παρουσιάζεται ως η πραγμάτωση της μεταφυσικής του εμπορεύματος, ως η πραγμάτωση του τίποτα.

Το εμπόρευμα γίνεται ουσιαστικά η μορφή εμφάνισης όλων των εκδηλώσεων της ζωής, η μορφή αντικειμενικότητας τόσο των αντικειμένων όσο και των υποκειμένων.

Η αγάπη, για παράδειγμα, εμφανίζεται τώρα ως μια ρυθμιζόμενη ανταλλαγή σπέρματος, χάρης, συμβόλων και συναισθημάτων, από την οποία κάθε συμβαλλόμενο μέρος θα πρέπει ιδανικά να αποκομίζει ίσο όφελος.

19 Πωλ Βαλερύ (30 Οκτωβρίου 1871 – 20 Ιουλίου 1945) ήταν Γάλλος ποιητής, συγγραφέας και φιλόσοφος.

Δεν αρκείται πλέον στο να συνδέει εξωτερικά, μέσω νομισματικής διαμεσολάβησης, διαδικασίες που είναι ανεξάρτητες από αυτήν.

Το εμπόρευμα, αυτό το "υπεραισθητό αν και αισθητό πράγμα" (Μαρξ), μετατρέπεται σε ένα αισθητό αν και υπεραισθητό πράγμα.

Επιβάλλεται πραγματικά ως "καθολική κατηγορία της συνολικής κοινωνικής ύπαρξης" (Lukàcs, Ιστορία και ταξική συνείδηση). Σιγά-σιγά, η "φανταστική αντικειμενικότητά" της έρχεται να καλύψει τα πάντα.

Στο σημείο αυτό, η εμπορευματική ερμηνεία του κόσμου, η οποία δεν έχει άλλο περιεχόμενο από την επιβεβαίωση της ποσοτικής υποκαταστασιμότητας όλων των πραγμάτων, δηλαδή την άρνηση όλων των ποιοτικών διαφορών και κάθε πραγματικού προσδιορισμού, αποκαλύπτεται ως άρνηση του κόσμου.

Η αρχή σύμφωνα με την οποία "όλα είναι ίσα" ήταν σίγουρα πάντα το νοσηρό αντίφωνο του μηδενισμού, πριν γίνει ο παγκόσμιος ύμνος της οικονομίας. Επίσης, και αυτό είναι μια καθημερινή εμπειρία από την οποία κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει.

Για να γίνει αυτή η ερμηνεία του κόσμου πραγματικότητα, θα πρέπει αποκλειστικά να απογυμνωθεί κάθε πράγμα από κάθε ποιότητα, να καθαριστεί κάθε ον από κάθε ιδιαίτερη σημασία, να αναχθούν τα πάντα στην αδιαφοροποίητη ταυτότητα της γενικής ισοδυναμίας, δηλαδή, όχι περισσότερο και όχι λιγότερο, στο τίποτα.

Δεν υπάρχει πλέον κανένα αυτό ή εκείνο εδώ.

Και από τη μοναδικότητα, απομένει μόνο η ψευδαίσθηση, Αυτό που εμφανίζεται, στο εξής, δεν διατάσσεται πλέον σε κάποια ανώτερη οργανικότητα, αλλά παραδίδεται με άπειρη εγκατάλειψη στο απλό γεγονός ότι είναι, χωρίς να είναι τίποτα.

Κάτω από την επίδραση αυτής της πολλά υποσχόμενης καταστροφής, ο κόσμος κατέληξε να πάρει την όψη ενός χάους κενών μορφών.

Όλες οι δηλώσεις που διαβάσαμε παραπάνω, οι οποίες θεωρήθηκαν αποκομμένες από κάθε αποτελεσματικότητα, παίρνουν μορφή σε σύνολα μιας απτής, συντριπτικής και, τουλάχιστον, διαβολικής πραγματικότητας.

Στο Θέαμα, ο μεταφυσικός χαρακτήρας αυτού που υπάρχει γίνεται αντιληπτός ως κεντρική απόδειξη: ο κόσμος έχει γίνει ορατά μια μεταφυσική. Και ακόμη και οι πιο στενόμυαλοι από εμάς, που συνηθίζαμε να καταφεύγουμε στην άνετη αντικειμενικότητα της βροχής και της λάμψης, είναι αδύνατο να μιλήσουμε γι' αυτό χωρίς να θυμηθούμε αμέσως την παρακμή της βιομηχανικής κοινωνίας.

Εκεί, το φως έχει παγιωθεί, ο ασύλληπτος τρόπος αποκάλυψης που παράγει όλο το είναι έχει ενσαρκωθεί ως τέτοιος, δηλαδή ανεξάρτητα από οποιοδήποτε περιεχόμενο, σε έναν κατάλληλο και εκτεταμένο τομέα της κοινωνικής δραστηριότητας. Αυτό που κάνει ορατό έχει γίνει το ίδιο ορατό. Τα φαινόμενα, με το να αυτονομούνται από αυτό που εκδηλώνουν, δηλαδή με το να εκδηλώνουν μόνο την ανυπαρξία, εμφανίζονται αμέσως ως φαινόμενα.

Το περιβάλλον μέσα στο οποίο υπάρχει ο άνθρωπος, η μητρόπολη, είναι η ίδια "ένας γλωσσικός σχηματισμός, ένα πλαίσιο που συγκροτείται κυρίως από αντικειμενοποιημένους λόγους, προκαθορισμένους κώδικες, υλοποιημένες γραμματικές" (Virno²⁰, *Les labyrinthes de la langue*).

Τέλος, καθώς η "επικοινωνιακή πράξη" γίνεται το ίδιο το θέμα της πράξης παραγωγής, η πραγματικότητα της γλώσσας κατατάσσεται μεταξύ των πραγμάτων που μπορούν να βιωθούν στον ελεύθερο χρόνο.

Με αυτή την έννοια, το Θέαμα είναι το τελευταίο σχήμα της μεταφυσικής, όπου η μεταφυσική αντικειμενοποιείται ως τέτοια.

Γίνεται ορατή και παρουσιάζεται στον άνθρωπο ως η υλική απόδειξη της θεμελιώδους αλλοτριώσης του Κοινού.

Είναι, υπό αυτές τις συνθήκες, η μεταφυσική της διάσταση που ξεφεύγει από τον άνθρωπο, του αντιστέκεται και τον καταπιέζει. Αλλά επίσης, προτού αλλοτριωθεί πλήρως, δεν μπορούσε να την συλλάβει συγκεκριμένα, ούτε να σχεδιάσει να την οικειοποιηθεί εκ νέου.

20 Πάολο Βίρνο (1952) είναι Ιταλός φιλόσοφος, σημειολόγος και φιγούρα για το ιταλικό μαρξιστικό κίνημα. Επειδή ανήκε σε παράνομα κοινωνικά κινήματα κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1960 και του 1970, ο Βίρνο συνελήφθη και φυλακίστηκε το 1979, κατηγορούμενος ότι ανήκε στις κόκκινες ταξιαρχίες.

Οι πιο σκοτεινές μέρες αποβάλλουν την ακατέργαστη ελπίδα, ακριβώς επειδή είναι οι παραμονές της νίκης.

Εφόσον έχει ενσαρκωθεί, η οικονομία πρέπει να χαθεί.

Υπόκειται στον σκληρό νόμο του θνητού βασιλείου και το γνωρίζει.

Στον κλονισμό όλων των πραγμάτων, στις ρωγμές που βλέπουμε να ανοίγονται παντού, μπορούμε ήδη να δούμε τα ίχνη του επικείμενου ναυαγίου του.

Στο εξής, η εμπορική κυριαρχία βρίσκεται σε έναν πόλεμο χωρίς τέλος ή ελπίδα για να εμποδίσει την αναγκαιότητα αυτής της διαδικασίας. Το ερώτημα δεν είναι πλέον αν θα πεθάνει, αλλά μόνο πότε θα πεθάνει.

Η ζωή μέσα σε μια τέτοια τάξη, η οποία έχει παραιτηθεί από κάθε φιλοδοξία εκτός από το να διαρκέσει λίγο περισσότερο, διακρίνεται από την ακραία θλίψη που συνοδεύει όλες τις εκδηλώσεις της. Εδώ, η επιβίωση της εμπορευματικής κυριαρχίας, η οποία δεν είναι παρά η παράταση της αγωνίας της, αναστέλλεται εξ ολοκλήρου από το πενιχρό γεγονός ότι αυτό που είναι ορατό δεν φαίνεται.

Έτσι, πρέπει να ασκεί μια όλο και πιο βάνουση σύλληψη στην ολότητα αυτού που είναι. Η κυριαρχία της αναπτύσσεται μόνο υπό τη διαρκή απειλή ότι ο μεταφυσικός της χαρακτήρας θα καταστεί σαφής, ότι θα αναγνωριστεί ως αυτό που είναι: μια τυραννία, και μάλιστα η πιο μέτρια που υπήρξε ποτέ, η τυραννία της υποτελείας.

Παντού, οι προσπάθειες της κυριαρχίας να διατηρήσει μια ερμηνεία του κόσμου, η οποία, αφού πραγματοποιείται, υπόκειται με τη σειρά της σε ερμηνεία, κατευθύνονται προς την ωμή βία.

Η πολιτογράφηση του εμπορευματικού τρόπου αποκάλυψης απαιτούσε ασφαλώς, στο παρελθόν, μια συνεχή δόση βίας προς τους ανθρώπους και τα πράγματα. Ήταν απαραίτητο να ισοπεδωθεί, να εγκλεισθεί, να υποδουλωθεί, να κλειδωθεί, να αποβλακωθεί ή να απελαθεί ολόκληρη η μάζα των φαινομένων που αντιτάσσονταν στον εμπορευματικό μηδενισμό.

Για τους άλλους, η εκμάθηση της άποψης της επαναπροσδιορισμού, της χρησιμότητας, του διαχωρισμού και της γενικής ισοδυναμίας έγινε

απλώς μέσα στον πόνο, και αυτό καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής με αδιάκοπο τρόπο. Αλλά τώρα αναδύεται μια νέα διαμόρφωση των εχθροπραξιών.

Η εμπορική κυριαρχία δεν μπορεί πλέον να περιορίζεται στο να κρατάει παγωμένες όλες τις αντιφάσεις της, να καθιστά αυτονόητη την αλλοτρίωση, τη φθορά και την εξορία όλων των πραγμάτων και να καταπιέζει στον άνθρωπο κάθε προσδοκία προς το είναι.

Πρέπει να προοδεύει με γρήγορο ρυθμό, αν και κάθε βήμα που κάνει προς την κατεύθυνση της τελειότητας φέρνει πιο κοντά τη στιγμή της πτώσης του. Πρέπει να σκεφτούμε ότι με τη Βιοεξουσία, η οποία, υπό το πρόσχημα της βελτίωσης, της απλοποίησης και της επιμήκυνσης της "ζωής", της "μορφής" ή της "υγείας" στοχεύει σε έναν ολοκληρωτικό κοινωνικό έλεγχο των συμπεριφορών.

Έχει παίξει το τελευταίο της χαρτί, στηριζόμενη στην κύρια ψευδαίσθηση της κοινής λογικής, την αμεσότητα του σώματος. Έχει ολοκληρώσει την καταστροφή της. Όλα, από τότε, έγιναν ύποπτα.

Το ίδιο του το σώμα εμφανίζεται στον Bloom ως μια ξένη περίπτωση στην οποία κατοικεί παρά τη θέλησή του. Βάζοντας την επιβίωσή της στο τίμημα της μεταφυσικής, η κυριαρχία της αγοράς αφαίρεσε από αυτό το πεδίο την ουδετερότητά του, η οποία ήταν η μόνη εγγύηση για να μπορέσει να προχωρήσει νικηφόρα. Μετέτρεψε τη μεταφυσική σε υλική δύναμη.

Σε κάθε μια από τις προόδους της πρέπει στο εξής να απαντήσει μια ουσιαστική εξέγερση που θα στρέψει την πίστη της εναντίον της και που θα διακηρύξει με τον ένα ή τον άλλο τόνο ότι η ανθρωπότητα "μπορεί να αναβιώσει μόνο με μια μεταφυσική πράξη που αναβιώνει το πνευματικό στοιχείο που τη δημιούργησε στην πρωταρχική της ύπαρξη ή τη διατηρεί στην ιδανική της μορφή". (Lukàcs). Έτσι, η τάξη της αγοράς, η οποία παίρνει νερό από όλες τις πλευρές, θα πρέπει να εξοντώσει, ένα προς ένα, φυσικά, στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, του εξτρεμισμού ή των αιρέσεων, κάθε ανεξάρτητο μεταφυσικό σύμπαν που θα έρθει να εκδηλωθεί, μέχρι την ενοποίηση και τη νίκη του Φανταστικού Κόσμου.

Όλα τα άτομα που αρνούνται να κολυπήσουν στην πεινασμένη εμμένεια, στην ανυπαρξία της ψυχαγωγίας, όλοι όσοι αργούν να απαρνηθούν τις πιο σωστές ανθρώπινες ιδιότητές τους, ιδίως κάθε ανησυχία που υπερβαίνει το είναι, θα αποκλειστούν, θα εξοριστούν, θα λιμοκτονήσουν. Όσο για τους άλλους, θα είναι απαραίτητο να τους κρατάμε σε έναν ολοένα και πιο άγριο φόβο.

Περισσότερο από ποτέ, "όσοι βρίσκονται στην εξουσία ζουν με την τρομακτική ιδέα ότι όχι μόνο μερικά άτομα, αλλά ολόκληρες μάζες θα μπορούσαν να ξεφύγουν από το φόβο. Αυτό θα ήταν η σίγουρη πτώση τους. Αυτός είναι και ο πραγματικός λόγος της οργής τους για κάθε δόγμα υπέρβασης.

Ο υπέρτατος κίνδυνος κρύβεται εκεί.

Ότι δηλαδή ο άνθρωπος θα χάσει το φόβο του.

Υπάρχουν περιοχές στη γη όπου η λέξη μεταφυσική κυνηγιέται ως αίρεση". (Jünger, *Crossing the Line*). Σε αυτή την απόλυτη μεταμόρφωση του κοινωνικού πολέμου, όπου όχι μόνο τάξεις αλλά και "μεταφυσικές κάστες" (Lukács, *Περί Φτώχειας του Πνεύματος*) έρχονται αντιμέτωπες μεταξύ τους, είναι αναπόφευκτο ότι οι άνθρωποι, αρχικά κατά χούφτες και στη συνέχεια σε μεγαλύτερους αριθμούς, θα συγκεντρωθούν γύρω από το ρητό σχέδιο της ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗΣ.

Αυτά είναι ήδη το σήμα για την επόμενη εξέγερση του Πνεύματος.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ: "Πρέπει να σταθεί κανείς εκεί όπου η καταστροφή δεν νοείται ως τελικό σημείο, αλλά ως προκαταρκτικό". (Γιούνγκερ, *Ο εργάτης*)

Τη στιγμή που, στο Θέαμα, η εμπορευματική κυριαρχία αποκαλύπτει τη μεταφυσική της και αποκαλύπτεται ως μεταφυσική, η πραγματική αμφισβήτησή της, στο παρελθόν και στο παρόν, έρχεται στο φως και αποκαλύπτεται με τη σειρά της ως τέτοια. Τότε είναι που γίνεται εμφανής η συγγενεία της με μεσσιανικά κινήματα, χιλιασμούς, μυστικισμούς, αιρέσεις του παρελθόντος ή ακόμη και με προχριστιανούς χριστιανούς.

Ολόκληρη η "σύγχρονη" επαναστατική σκέψη επιλύεται μπροστά στα μάτια μας στη συνάντηση του γερμανικού ιδεαλισμού με την έννοια του Tiqqun, η οποία στη Λουριανή Καμπάλα²¹ προσδιορίζει τη διαδικασία της λύτρωσης και της αποκατάστασης της ενότητας του νοήματος και της ζωής, της επιδιόρθωσης όλων των πραγμάτων με τη δράση των ίδιων των ανθρώπων.

Όσο για τη λεγόμενη "νεωτερικότητά" της, ήταν τελικά μόνο η καταπίεση του θεμελιωδώς μεταφυσικού χαρακτήρα της. Εξ ου και η ασάφεια του έργου ενός Marx ή ενός Lukàcs, για παράδειγμα.

Είναι ο κανόνας ότι το Θέαμα, όπου έχουμε δει την εννοιολογική βία του ιδεαλισμού να μετατρέπεται σε πραγματική, ακόμη και σωματική, βία, απορρίπτει ως "ιδεαλιστική" αυτή ακριβώς την πτυχή της σκέψης εκείνων που δεν κατάφερε να καταπιέσει εγκαίρως. Αυτό είναι ένα ασφαλές κριτήριο για τη διάκριση της συνεπούς κριτικής από την ψευδο-διαμαρτυρία, η οποία πάντα συμπορεύεται με αυτή την κοινωνία στην αποφασιστικότητά της να εκκενώσει το Ενδεικνυόμενο από το πολιτικά υπαγορευόμενο.

Οι μπάσταρδοι αναγνωρίζονται αλάνθαστα από την οργή τους που δεν καταλαβαίνουν, δεν βλέπουν, δεν ακούν τίποτα. Όσο ζουν, η αγωνία, ο πόνος, η εμπειρία της ανυπαρξίας, η αίσθηση του ξένου προς τα πάντα θα στέλνονται, μαζί με τις αμέτρητες εκδηλώσεις της ανθρώπινης αρνητικότητας, πίσω στις πόρτες της Δημοσιότητας, με ένα χαμόγελο ή μια παρέα CRS²². Όσο ζουν, θα θεωρούνται άκυρες.

Το ιστορικό παράθυρο που ανοίγει τώρα είναι η ψυχολογική στιγμή που θα φέρει στο φως το περιεχόμενο της αλήθειας, δηλαδή τη δύναμη της καταστροφής, όλων των κριτικών του παρελθόντος και του παρόντος.

21 Στη γλώσσα της Λουριανής Καμπάλα, ο Θεός είναι μια σημαίνουσα απουσία μέσω της συρρίκνωσής του (Tritsum), και είναι αυτή η απουσία που υποδηλώνεται διά της ταυτολογίας "εγώ εμί ο ών".

22 CRS (Common Reporting Standard) Το Κοινό Πρότυπο Αναφοράς είναι ένα πρότυπο πληροφοριών για την Αυτόματη Ανταλλαγή Πληροφοριών σχετικά με χρηματοοικονομικούς λογαριασμούς σε παγκόσμιο επίπεδο, μεταξύ των φορολογικών αρχών, που ανέπτυξε ο Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης. Σκοπός του είναι να καταπολεμήσει τη φοροδιαφυγή.

Πρόκειται για μια αναγκαιότητα που έχει να κάνει τόσο λίγο με την καλή θέληση των αγωνιστών όσο και με την αποφασιστικότητα των θεωρητικών των χαρτονιών τους.

Έχει να κάνει με το γεγονός ότι η ίδια η κοινωνία χρειάζεται αυτή την αντιπαράθεση για να βρει μια χρήση για τη συσσωρευμένη τεχνική ισχύ.

Για άλλη μια φορά, διεξάγεται ένας αγώνας κατά τον οποίο δεν μπορούμε πλέον να αρκούμαστε στην εφαρμογή της κριτικής, αλλά πρέπει να αρχίσουμε να την δημιουργούμε.

Το θέμα είναι να καταστεί δυνατή η κριτική και τίποτε άλλο.

Η Κριτική Μεταφυσική δεν είναι επομένως ένα αντικείμενο που εισέρχεται στην παγκόσμια σκηνή στην τελική του λάμψη.

Είναι αυτό που είναι και θα αναπτυχθεί στον αγώνα ενάντια στην παρούσα τάξη πραγμάτων.

Η Κριτική Μεταφυσική είναι η αποφασιστική άρνηση της εμπορευματικής κυριαρχίας.

Το ότι αυτή η άρνηση εκδηλώνεται χωρίς να προδίδεται, ή το ότι οι δυνάμεις της εκτρέπονται και πάλι για να υπηρετήσουν τη μετρημένη επέκταση της καταστροφής, δεν είναι, από την άλλη πλευρά, θέμα οποιασδήποτε αναγκαιότητας, αλλά μόνο της μελαγχολικής αποφασιστικότητας μερικών ελεύθερων στοιχείων που δεσμεύονται από την αποφασιστικότητα να κάνουν πρακτική χρήση της συνείδησής τους, δηλαδή, βασικά, να σπείρουν στον κόσμο του Θεάματος έναν Τρόμο αντίστροφο από αυτόν που επικρατεί εκεί σήμερα.

Το απλό γεγονός, ωστόσο, ότι δεν μπορεί πλέον να υπάρξει, μπροστά σε μια πραγματικότητα που έχει πάρει μια τόσο απόλυτα συστηματική τροπή, καμία αμφισβήτηση των λεπτομερειών, δεν αφήνει καμία αμφιβολία ως προς την τρομερή ριζοσπαστικότητα της εποχής.

Η κριτική δεν έχει πλέον άλλη επιλογή από το να πιάσει τα πράγματα στη ρίζα τους.

Και η ρίζα, για τον άνθρωπο, είναι η μεταφυσική του ουσία.

Έτσι, όταν η κυριαρχία συνίσταται στην κατάληψη της Δημοσιότητας, στην κατασκευή από το μηδέν ενός κόσμου γεγονότων, ενός συστήματος συμβάσεων και ενός τρόπου αντίληψης ανεξάρτητου από κάθε άλλη σχέση εκτός από τη δική της, οι εχθροί της αναγνωρίζουν τους εαυτούς τους στη διπλή φιλοδοξία να συντρίψουν παντού την αύρα της οικειότητας αυτού που εξακολουθεί να θεωρείται "πραγματικότητα", αποκαλύπτοντάς το ως κατασκευή, και να οργανώσουν, στις πτυχές της σημερινής ημιοκρατικής τυραννίας, συμβολικούς χώρους αυτόνομους από την κατάσταση της δημόσιας σαφήνειας, ξένους προς αυτήν, αλλά ισχυριζόμενους όπως αυτή ότι έχουν καθολική ισχύ.

Το Εμείς πρέπει σε όλα τα μέρη να είναι μέρος του Οη. (Οη, σημαίνει κι αυτό "εμείς", αλλά με την έννοια ενός ευρύτερου εμείς. Το "εμείς" του κόσμου).

Σε αυτό εργαζόμαστε σύμφωνα με τις δικές μας κλίσεις, αποκαλύπτοντας το Young Girl ως πολιτικό μέσο καταναγκασμού, την οικονομία ως τελετουργία μαύρης μαγείας, το Bloom ως εγκληματική ιερότητα, το Φανταστικό Κόμμα ως φορέα μιας εχθρότητας τόσο αόρατης όσο και απόλυτης, ή τον τοπικό φούρνο ως υπερφυσικό φαινόμενο.

Το ζητούμενο είναι να επηρεάζει ό,τι λέμε, ό,τι κάνουμε και ό,τι βλέπουμε με τον φυσικό παράγοντα της μη πραγματικότητας.

Αυτός ο κόσμος θα πάψει να είναι τερατώδης όταν πάψει να είναι αυτονόητος.

Επομένως, όλη η θεωρία μας εγγράφεται στην καθημερινή ζωή, όπου πρέπει πάντα και πάλι να στηρίζεται στο οικείο, το οποίο εναπόκειται σε εμάς να κάνουμε ενοχλητικό.

Το μανιακό μας ενδιαφέρον για τις "ειδήσεις" μπορεί να αποδοθεί σε αυτό, γιατί είναι η ίδια η συνήθεια που ξεριζώνεται από τη συνήθεια, της οποίας η επίστροφή θρυμματίζεται ξαφνικά.

Η τυφλή και διαυγής βία ενός Kipland Kinkel²³ ή ενός Alain Oreiller μαρτυρά σε θανατηφόρες δόσεις αυτή την αρνητική αλήθεια του ανθρώπου, την οποία η προγραμματισμένη καθημερινή ρουτίνα προσπαθεί πάντοτε να πνίξει. Σε αυτή την επίθεση, η γλώσσα αποτελεί, ως ένα βαθμό, το πεδίο της μάχης, το οποίο πρέπει να υπονομεύσουμε.

Η επιλογή αυτή δεν είναι αυθαίρετη, αλλά βασίζεται στο γεγονός ότι η κυριαρχία, η οποία αναγκάστηκε να την επενδύσει, δεν αισθάνθηκε ποτέ άνετα εκεί.

Αν, από ορισμένες απόψεις, η σημερινή αποτελεσματικότητα της οικονομίας, όπως και η φαινομενική της ανθεκτικότητα, στηρίζεται στον ελεύθερο χειρισμό των σημείων και στη λειτουργική αναγωγή τους στο σήμα, φαίνεται εξίσου ξεκάθαρα ότι η τελική επιτυχία αυτής της αναγωγής θα ήταν ο θάνατός της.

Για να μπορέσει η κυριαρχία να τα χρησιμοποιήσει ως όχημά της, τα σημεία πρέπει να περιέχουν κάποιο νόημα, δηλαδή μια υπερβατικότητα που με κάποιο τρόπο υπερβαίνει την τρέχουσα κατάσταση των πραγμάτων και την απειλεί με μηδενισμό.

Πρόκειται για μια αντίφαση, μια ανοιχτή πληγή που, αν την εκμεταλλευτεί κανείς με κακόβουλο τρόπο, είναι πιθανό να προκαλέσει την πτώση της.

Θα φροντίσουμε γι' αυτό.

Από πολλές απόψεις, η Κριτική Μεταφυσική συνεχίζει και ολοκληρώνει το έργο της υπονόμησης που ο μηδενισμός έχει αναλάβει με επιτυχία εδώ και πέντε αιώνες.

Η σταθερότητα με την οποία κάθε απλή πίστη στην πραγματικότητα έχει, τρίμηνο με τρίμηνο, πρώτα κλονιστεί, μετά υπονομευθεί και τελικά καταστραφεί, δεν της είναι ξένη.

Δεν μετανιώνει.

23 Ο Κίπλαντ Φίλιπ Κίνκελ διέπραξε σε ηλικία 16 ετών, τη δολοφονία των γονιών του στις 21 Μαΐου 1998 και την επόμενη ημέρα, με ένα ημιαυτόματο όπλο πυροβόλησε 50 φορές εναντίον των συμμαθητών του, σκοτώνοντας 2 και τραυματίζοντας τουλάχιστον άλλους 25 στο Λύκειο Θάρστον του Όρεγκον.

Η Κριτική Μεταφυσική δεν αποσκοπεί στο να προσφέρει στους ανθρώπους ένα νέο και εκλεπτυσμένο είδος παρηγοριάς.

Η ίδια η Κριτική Μεταφυσική είναι αυτή η ανησυχία, η οποία δεν μπορεί πλέον να βοηθεί ως αδυναμία ή ως ευπάθεια, αλλά ως αυτό από το οποίο πηγάζει κάθε δύναμη.

Δεν έχει φτιαχτεί για να φέρει ασφάλεια στους αδύναμους που χρειάζονται υποστήριξη, αλλά για να τους φέρει στον αγώνα.

Είναι σαν το όπλο, το οποίο κανείς δεν μπορεί να πει ποιον θα υπηρετήσει παρά μόνο αυτός που το παίρνει.

Σε κάθε ζωή που διατηρείται σε τέτοια επαφή με το Είναι υπάρχει μια δύναμη καταστροφής της οποίας η ένταση δεν μπορεί να μετρηθεί. Η δοκιμασία που τόσο πολλοί άλλοι πριν από εμάς έχουν εμπλακεί ενάντια στην πραγματικότητα βρίσκεται στο δρόμο προς τη νίκη.

Αλλά από τον εχθρό.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, με αυτόν τον κακό τρόπο, κρατάμε ως προκαταρκτική διαδικασία για όλα την κονιορτοποίηση της τελευταίας απτής δομής σύλληψης του υπαρκτού.

Την αφηρημένη ποσοτική μορφή του εμπορεύματος, η οποία έχει γίνει "για την πραγματοποιημένη συνείδηση η μορφή εμφάνισης της δικής της αμεσότητας, την οποία δεν προσπαθεί - ως πραγματοποιημένη συνείδηση - να ξεπεράσει.

Την οποία αντίθετα, με μια "επιστημονική εμβάθυνση" των συστημάτων των κατανοητών νόμων, προσπαθεί να σταθεροποιήσει και να καταστήσει αιώνια" (Lukács, Ιστορία και ταξική συνείδηση).

Το να τρελάνουμε τη σοφία του κόσμου είναι αναμφισβήτητα μέρος του προγράμματός μας, αλλά είναι μόνο η πρώτη γραμμή. Η Κριτική Μεταφυσική είναι μάλλον "εκείνο το πνευματικό κίνημα που παίρνει ως έδαφος τον μηδενισμό και διαμορφώνεται πάνω του, αντανακλώντας τον στο Είναι" (Jünger, Πραγματεία για τον Επαναστάτη), εκείνη η αναγκαία δύναμη που σκοπεύει να ανατρέψει την ηγεμονία του εμπορεύματος εκδηλώνοντάς την ως μεταφυσική.

Μόνο αυτή η πράξη του αναστοχασμού, της εκδήλωσης της πραγματικότητας ως ερμηνείας, ως κατασκευής, αυτός ο τρόπος που δείχνει ότι η ουσία του μηδενισμού δεν είναι τίποτα μηδενιστικό, προχωρά ήδη πέρα από τον μηδενισμό.

Όπου κι αν κοιτάξει, η Κριτική Μεταφυσική επηρεάζει το ον με ένα σημάδι αντίθετο προς την κυρίαρχη σύμβαση.

Κάθε πραγματικότητα που σχετίζεται με αυτήν ξαφνικά αλλάζει το νόημά της. Οι αναλογίες αντιστρέφονται.

Αυτό που εμφανιζόταν ως απομεινάρι στις παρυφές του Θεάματος ανακαλύπτεται ότι είναι το πιο αληθινό πράγμα, αυτό που χθες ακόμα θεωρούσαν ως ο ίδιος ο κόσμος αποδίδεται στη μικροσκοπική του μίζερια, αυτό που φαινόταν σταθερά εδραιωμένο αρχίζει να ταλαντεύεται, αυτό που φαινόταν να έχει λίγο περισσότερη συνοχή από τον αέρα αποκτά μια βασालτική²⁴ παρουσία.

Έτσι, η Κριτική Μεταφυσική δείχνει την ασημαντότητα στην οποία το Θέαμα, αυτή η ψεύτικη καθώς και αφηρημένη ενότητα του νοήματος και της ζωής, έχει απορρίψει κάθε ύπαρξη, όχι ως ένα γεγονός από μόνο του ασημαντο, αλλά ως μια πολιτική κατάσταση υποτέλειας, μια συγκεκριμένη μορφή κοινωνικής καταπίεσης.

Με τον τρόπο αυτό, αυτή η ασημαντότητα αποκτά έναν συντελεστή πραγματικότητας που τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν μπορεί να διεκδικήσει. Αλλά στην πραγματικότητα είναι όλη η μη-ταυτότητα που είχε κατασταλεί στο ημίφως του υπερθεαματικού κόσμου, όλα όσα δεν ήταν ούτε δυνατά ούτε αποδεκτά στον κυρίαρχο τρόπο αποκάλυψης, που φέρνει στην παρουσία, που κάνει ακουστά και συνεπώς πραγματικά.

Η Κριτική Μεταφυσική δημιουργεί, ξεκινώντας από το τίποτα, μια πληρότητα που είναι πιο αληθινή, πιο συμπαγής και πιο αδέσμευτη από την προφανή πληρότητα του Θεάματος.

Την πληρότητα της εγκατάλειψης, το απόλυτο της καταστροφής.

24 βασάλτης, ηφαιστειογενές πέτρωμα με χρώμα από γκριζο έως μαύρο, που σχηματίζεται από την ταχεία ψύξη βασालτικής λάβας

Αποκαλύπτοντας την πολιτική σημασία του ανθρώπινου πόνου, τον καταργεί ως τέτοιο και τον καθιστά προάγγελο μιας ανώτερης κατάστασης. Αυτό ισχύει εξίσου και για την αγωνία, όπου είναι το ίδιο το υπάρχον που μεταφέρεται πέρα από το υπάρχον.

Μόλις αυτή η εμπειρία προωθηθεί στην καρδιά της Δημοσιότητας, το πεπερασμένο ως τέτοιο διαγράφεται και αναλαμβάνεται ξανά ως σημείο του απείρου.

Όμως η μεταμόρφωση της οποίας η Κριτική Μεταφυσική είναι συνώνυμη λαμβάνει χώρα πρώτα απ' όλα στον άνθρωπο που στερήθηκε όλα όσα θεωρούσε δικά του, στο Bloom, ο οποίος αναγνωρίζει επίσης το τίποτα που παραμένει στην κατοχή του ως το μόνο πράγμα που είχε ποτέ στο τέλος.

Την άφθαρτη μεταφυσική του ικανότητα.

Η έννοια του Φανταστικού Κόμματος, τέλος, δίνει υπόσταση στο υπόλειμμα, στο υπόλοιπο, στη μη σύμπτωση, σε ό,τι βρίσκεται έξω από το καθολικό επίπεδο της οικονομίας, της ανάλυσης και της Ολικής Κινητοποίησης.

Έτσι, την ίδια στιγμή που είναι το δόγμα της υπέρβασης που μόνο μας επιτρέπει να απελευθερωθούμε από αυτόν τον κόσμο και να τον εκμηδενίσουμε, την ίδια στιγμή που γράφει το προοίμιο για κάθε μελλοντική εξέγερση, την ίδια στιγμή, επομένως, που επιβεβαιώνει τον εαυτό της ως την αποφασιστική άρνηση της εμπορευματικής κυριαρχίας, η Κριτική Μεταφυσική περιέχει ήδη στις σημερινές της εκδηλώσεις τη θετική υπέρβαση που οδηγεί πέρα από τις ζώνες της καταστροφής.

"Κάθε άνθρωπος", λέει, "ασκεί μια ορισμένη διανοητική δραστηριότητα, υιοθετεί μια κοσμοθεωρία, μια συνειδητή γραμμή ηθικής συμπεριφοράς και συμβάλλει έτσι στην υπεράσπιση και την επικράτηση μιας ορισμένης κοσμοθεωρίας" (Gramsci²⁵, Διανοούμενοι και η οργάνωση του πολιτισμού).

25 Αντόνιο Γκράμσι (22 Ιανουαρίου 1891 - 27 Απριλίου 1937) ήταν Ιταλός φιλόσοφος, συγγραφέας, πολιτικός και πολιτικός επιστήμονας.

Κατά συνέπεια, η Κριτική Μεταφυσική θα επιβάλλεται ως μια ολοένα και πιο επίμονη και ιογενής πρόσκληση σε κάθε Bloom να φέρει στη συνείδησή του την κοσμοθεωρία που διέπει τον τρόπο ζωής του και στη συνέχεια, είτε απορρίπτοντας είτε οικειοποιώντας την, να αναγνωρίσει τους συνανθρώπους του και τους αντιπάλους του, δηλαδή βασικά να γεννηθεί στον κόσμο.

Δεν θα επιτρέψουμε σε κανέναν να αγνοήσει τη σημασία της ύπαρξής του. Τα πάντα δεσμεύουν τα πάντα. Θα κάνουμε τους ανθρώπους να περάσουν στη γεύση της κατανάλωσης.

Επομένως, η Κριτική Μεταφυσική όχι μόνο εξετάζει όλα τα πράγματα από την άποψη του Tiqqun, δηλαδή την ενότητα του κόσμου, την τελική πραγμάτωση όλων των πραγμάτων, την εμμένεια του νοήματος της ζωής, αλλά παράγει αυτή την ενότητα, αυτή την πραγμάτωση και αυτή την εμμένεια με τον πρακτικό και υποδειγματικό της χαρακτήρα.

Αποτελεί μέρος του κόσμου του Tiqqun.

Η Κριτική Μεταφυσική είναι στην καθημερινή της ύπαρξη η οπτική γωνία από την οποία το Ωραίο, το Καλό και το Αληθινό έχουν ήδη πάψει να γίνονται αντιφατικά αντιληπτά.

Επειδή ο μηδενισμός δεν είναι τίποτε άλλο από "την προσωρινή απώλεια του ανοίγματος στο οποίο μια ορισμένη ερμηνεία του όντος συγκροτείται ως ερμηνεία" (Jünger) και επειδή η Κριτική Μεταφυσική παρουσιάζεται ως μια γενική εντολή να προσδιοριστεί από τον μεταφυσικό χαρακτήρα του κόσμου, αποτελεί, σύμφωνα με τη δική του πορεία, την ολοκλήρωση και την υπέρβαση του μηδενισμού. δηλαδή, με τα λόγια αυτού του παλιάνθρωπου Χάιντεγκερ, "την οικειοποίηση της μεταφυσικής" "την οικειοποίηση της λήθης του Είναι".

Καθορίζει κατ' αρχάς μια απομάκρυνση από τον κόσμο ως αναπαράσταση και "αρχικά παίρνει την όψη μιας υπέρβασης της μεταφυσικής [...]. Αλλά αυτό που συμβαίνει στην Οικειοποίηση της μεταφυσικής, και μόνο σ' αυτήν, είναι μάλλον ότι η αλήθεια της μεταφυσικής επιστρέφει ρητά. Η διαρκής αλήθεια μιας φαινομενικά απωθημένης μεταφυσικής, η οποία δεν είναι άλλη από την επαναπροσδιορισμένη πλέον ουσία της.

Η Έδρα της. Αυτό που συμβαίνει εδώ είναι κάτι διαφορετικό από την αποκατάσταση της μεταφυσικής" (Heidegger, Συμβολή στο ερώτημα του Είναι).

Για την κοινότητα των μεταφυσικών-κριτικών, δεν υπάρχει ήδη τίποτα πιο συγκεκριμένο από αυτή την Οικειοποίηση και αυτή την Κατοικία, ακόμη και αν εξακολουθούν να παρουσιάζονται προσωρινά με τη μορφή προβλημάτων που πρέπει να επιλυθούν, παρά με άμεσα δεδομένες λύσεις.

Στο μέτρο των περιορισμών που συνεχίζει να τους επιβάλλει αυτή η κοινωνία, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι βρίσκονται στη διαδικασία να κατασκευάσουν κάτι στις εσοχές των μητροπόλεων, ένα ήθος που πραγματικά, δηλαδή συλλογικά, ασκείται, όπου "η Μεταφυσική (είναι) μέρος της καθημερινής άσκησης της ζωής" (Artaud²⁶).

Θα ήταν λάθος να το δούμε ως μια άνετη εναλλακτική λύση στην ένοπλη επίθεση.

Σε αντίθεση με ό,τι θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε κάποιοι βιαστικοί αριστεροί, στις σημερινές συνθήκες, το άμεσο διακύβευμα της επαναστατικής πρακτικής δεν είναι ο μετωπικός αγώνας ενάντια στην εμπορευματική κυριαρχία, γιατί η τελευταία καταρρέει αναπόφευκτα, και "ό,τι καταρρέει καταρρέει, αλλά δεν μπορεί να καταστραφεί" (Κάφκα).

Έτσι, πρέπει μάλλον να αφήσουμε την τσούλα στην ανούσια αποσύνθεσή της και να προετοιμαστούμε για να της δώσουμε, όταν έρθει η ώρα, το μοιραίο χτύπημα από το οποίο δεν θα μπορέσει να συνέλθει- το οποίο δεν προϋποθέτει τίποτα λιγότερο από το να πραγματοποιήσουμε με κάθε τρόπο την ενότητα των ιδιαίτερων δυνάμεων που αντιμετωπίζουν σήμερα την εμπορευματική ηγεμονία.

Δηλαδή, με άλλα λόγια, να πραγματοποιήσουμε το Φανταστικό Κόμμα. Γι' αυτόν και μόνο τον λόγο, "σε έναν κόσμο του ψεύδους, το ψέμα δεν μπορεί να νικηθεί από το αντίθετό του, αλλά μόνο από έναν κόσμο της αλήθειας" (Κάφκα), εκείνοι των οποίων η κλίση θα ήταν

26 Αντονέν Αρτώ ήταν Γάλλος ηθοποιός, σκηνοθέτης, ποιητής και θεωρητικός του θεάτρου. Υπήρξε από τα πρώτα μέλη του κινήματος του υπερρεαλισμού και τακτικός συνεργάτης του περιοδικού La Revolution Surrealiste.

μόνο να καταστρέφουν δεν έχουν άλλη επιλογή από το να εργαστούν για τη διαμόρφωση, στον υπερ-θεαματικό χώρο, παρόμοιων "κόσμων της αλήθειας", αν σκοπεύουν να γίνουν κάτι άλλο από ορκισμένοι επαγγελματίες της κοινωνικής διαμαρτυρίας.

Η θετική επεξεργασία, εν μέσω ερειπίων, μορφών ζωής, κοινότητας και συναισθηματικότητας που είναι ανεξάρτητες και ανώτερες από τα παγωμένα νερά των θεαματικών ηθών είναι μια πράξη σαμποτάζ, η δύναμη της οποίας να νικήσει το *imperiūm* της αφαίρεσης δρα χωρίς να εμφανίζεται.

Είναι επίσης, στην παρούσα κατάσταση, η απαραίτητη προϋπόθεση για κάθε αποτελεσματική αμφισβήτηση, διότι αν δεν ομαδοποιηθούν σε ψυχικές οικογένειες, οι αντίπαλοι αυτής της κοινωνίας δεν έχουν καμία πιθανότητα επιβίωσης.

Τίποτα δεν εμποδίζει, ωστόσο, τους μεταφυσικούς κριτικούς να συμμετάσχουν σε οποιαδήποτε αναταραχή που επιτίθεται ρητά στην κυριαρχία των εμπορευμάτων, και να υποδαυλίσουν οι ίδιοι κάποια τέτοια αναταραχή.

Με κανένα τίμημα δεν θα παραιτηθούμε από το να διαταράσσουμε τη θλιβερή τελετή του κόσμου. Αλλά τέτοιες ενέργειες εκ μέρους μας θα παρεξηγούνταν αν δεν γνωρίζαμε ότι έχουν νόημα μόνο μέσα στο ευρύτερο οικοδόμημα ενός τρόπου ζωής στον οποίο ο πόλεμος έχει τη θέση του.

Η ειρηνική συνύπαρξη όλου του χλευασμού, που κάνει αυτή την εποχή ένα τόσο ισχυρό εμετό, είναι ένα από τα πράγματα στα οποία σκοπεύουμε να βάλουμε ένα αιματηρό τέλος.

Δεν είναι ανεκτό η αλήθεια και η πλάνη να συνεχίζουν να ζουν ειρηνικά μεταξύ τους. Ο αμοιβαίος συμβιβασμός τόσων πολλών εσωτερικά ασυμβίβαστων μεταφυσικών στην μπαρόκ αισθητική του Θεάματος είναι μέρος των μέσων που ο εχθρός διατάζει για να σπάσει τους πιο ζωντανούς.

Οι άνθρωποι πρέπει να συμφωνήσουν στη διατύπωση των διαφωνιών τους, να χαράξουν σαφή όρια μεταξύ των διαφορετικών μεταφυσικών πατρίδων, και έτσι να βάλουν τέλος στον κόσμο της σύγχυσης, όπου κανείς δεν μπορεί να αναγνωρίσει ούτε τους αδελφούς του ούτε τους

εχθρούς του. Οι ατελείωτες διαμάχες μεταξύ των θεολόγων αποτελούν σαφώς ένα πρότυπο για την κοινωνική ζωή. Η ουτοπία του Τlön²⁷ δεν είναι προς δυσარέσκειά μας.

Δεν εκτιμούμε την αγάπη εκείνων που δεν έχουν μάθει να μισούν, ούτε την ειρήνη εκείνων που δεν έχουν πολεμήσει ποτέ.

Επομένως, στην πρόκλησή μας να κάνουμε "την ουτοπική άρνηση του κόσμου της σύμβασης αντικειμενική σε μια εξίσου υπαρκτή πραγματικότητα και η πολεμική άρνηση να αποκτήσει έτσι τη μορφή μιας δόμησης" (Lukács, Θεωρία του Μυθιστορήματος), η αναζήτηση ευκαιριών για διαμάχη με εκείνους των οποίων η μεταφυσική είναι αντικειμενικά δυσμενής για εμάς δεν είναι λιγότερο σημαντική από την αναζήτηση των αδελφών μας που είναι διασκορπισμένοι στην Εξορία.

Το αντικείμενο της αυθεντικής κοινότητας δεν μπορεί να είναι άλλο από τη συνειδητή κατασκευή του ίδιου του κοινού, δηλαδή τη δημιουργία του κόσμου, ή για να είμαστε πιο ακριβείς, τη δημιουργία ενός κόσμου.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι μεταφυσικοί-κριτικοί προσέχουν τόσο ιδιαίτερα στη σύνθεση του αληθινού αλφαβήτου, η εφαρμογή του οποίου δίνει νόημα στα πράγματα, στα όντα και στους λόγους, δηλαδή στην ανασύσταση μιας κρυφής τάξης στην πραγματικότητα, έτσι ώστε αυτό που υπάρχει να πάψει να τα κατακλύζει και να παρουσιάζεται τελικά με τη γνωστή μορφή των σχημάτων και όχι των στομάτων, με την έννοια του Γκομπρόβιτς²⁸.

Πρόκειται για την ανύψωση της εκλεκτικής συγγένειας στην ελεύθερη κατασκευή ενός κοινού τρόπου αποκάλυψης της πραγματικότητας.

27 Το "Τlön, Uqbar, Orbis Tertius" είναι μια διήγηση του Αργεντινού συγγραφέα Jorge Luis Borges του 20ου αιώνα. Η ιστορία δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στο περιοδικό Sur της Αργεντινής, Μάιος 1940. Το "ταχυδρομικό σενάριο" με ημερομηνία 1947 προορίζεται να είναι αναχρονιστικό, που θα έχει επτά χρόνια στο μέλλον.

28 Βίτολντ Μάριαν Γκομπρόβιτς ήταν Πολωνός συγγραφέας, εκπρόσωπος του παραλόγου. Το έργο του χαρακτηρίζεται ως υβριστικό, ασταθές και εκρηκτικό.

Πρέπει να μετατρέψουμε τις ατομικές μας αντιλήψεις και τα ηθικά μας συναισθήματα σε συλλογικό έργο.

Αυτό είναι το καθήκον.

Αλλά ήδη, μαζί με την αντικειμενική αίσθηση του κακού, έχουμε ανακαλύψει ξανά την αδυσώπητη συγκίνηση της κακίας, αυτή του να πηδάς ένα νεαρό κορίτσι ή να ψωνίζεις σε ένα σούπερ μάρκετ. Σε καθέναν από τους εχθρούς μας, τον μεταμοντέρνο, τη νεαρή κοπέλα, τον κοινωνιολόγο, τον μάνατζερ, τον γραφειοκράτη, τον καλλιτέχνη ή τον διανοούμενο, που όλοι τους μπορεί κάλλιστα να είναι μέρος του ίδιου μπάσταρδου, βλέπουμε μόνο τη μεταφυσική του.

Η "δύναμη της εκούσιας παραίσθησης" μας έχει ξεπεράσει εκείνο το βαθμό συνοχής όπου, από εδώ και στο εξής, τα πάντα μας μιλούν γι' αυτό που κάνουμε -οι μεσσιανικοί καιροί δεν είναι τίποτε άλλο- η απορρόφηση του στοιχείου του χρόνου στο στοιχείο του νοήματος -η "παραίσθηση" του κόσμου.

Όσοι πιστεύουν ότι μπορούν να οικοδομήσουν έναν νέο κόσμο χωρίς να οικοδομήσουν μια νέα γλώσσα κάνουν λάθος.

Όλος αυτός ο κόσμος περιέχεται στη γλώσσα του.

Η δική μας δεν κρύβει την ιμπεριαλιστική της κλίση περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη. Ο Roger Gilbert-Lecomte²⁹ έδωσε σε αυτή την παρατήρηση μια έκφραση στην οποία δεν έχουμε τίποτα να ανακαλέσουμε: "η γέννηση της συγκεκριμένης σκέψης (πειραματική μεταφυσική) βγάζοντας το όραμα από την καλλιτεχνική του έκφραση, θα μετατρέψει τη γνώση του σε δύναμη".

Παρατήρησε επίσης ότι "ο πειραματικός μεταφυσικός βασίζεται στην ανισορροπία του, η οποία του δίνει τόσες διαφορετικές απόψεις για την πραγματικότητα". Είχε δίκιο.

Ένας κόσμος φτιαγμένος από ιδέες είναι επίσης ένας κόσμος στο έλεος των ιδεών, εφόσον αυτές είναι επιτακτικές.

29 Ροζέ Ζιλμπέρ-Λεκόντ, ήταν ένας Γάλλος πρωτοπόρος ποιητής και συνιδρυτής της καλλιτεχνικής ομάδας και του περιοδικού Le Grand Jeu. Η ομάδα, που σχετίζεται με σουρεαλιστές, «αφομοιώθηκε» από το κίνημα του André Breton.

Το θέμα που μας απορροφά, εν ολίγοις, είναι η πραγματοποίηση της συγκεκριμένης ουτοπίας ενός κόσμου στον οποίο κάθε μια από τις μεγάλες μεταφυσικές, κάθε μια από τις μεγάλες "γλώσσες της δημιουργίας", μεταξύ των οποίων δεν υπάρχει "ούτε υπέρβαση ούτε διπλασιασμός" (Péguy), θα μπορούσε επιτέλους και με την πλήρη έννοια της λέξης να κατοικήσει στον κόσμο, να αποκτήσει ένα βασίλειο και να χαθεί χωρίς περιορισμούς σε ατελείωτους ιερούς πολέμους, σχίσματα, σχέτες και αιρέσεις, όπου θα ξαναβρισκόταν η εμμένεια του νοήματος της ζωής.

Όπου η γλώσσα θα προσέγγιζε το Είναι και το Είναι τη γλώσσα.

Όπου η μεταφυσική δεν θα ήταν πλέον ένας λόγος, αλλά ο γόνιμος ιστός της ύπαρξης.

Όπου κάθε κοινότητα θα ήταν μια υποχώρηση στο επαν οικειοποιημένο Κοινό.

Όπου ο άνθρωπος, παραιτούμενος από την κάλυψη της άλυτης σχέσης του με τον κόσμο με το εξουθενωτικό και χονδροειδές ψέμα της ατομικής ιδιοκτησίας, θα άνοιγε πραγματικά τον εαυτό του στην εμπειρία της αγωνίας, της έκστασης και της εγκατάλειψης.

πηγή: [Tiqqun1](#)

μεταφραστική ομάδα wormhole